

Să echipăm laicii pentru lucrare

- Dr. Howard L. Young **Principii nou testamentare pentru predicarea contemporană** 1
Predicarea din primul secol a fost eficientă datorită puterii Duhului Sfânt. Predicarea lui Pavel în Corint este un exemplu a modului în care Duhul Sfânt îl ajută pe cel ce comunică Evanghelia pentru a birui slăbiciunea personală și barierele culturale.
- Barry J. Mequiar **Lasă poporul Meu să crească** 2
Cum de unele biserici se bucură de o creștere explozivă în timp ce altele nu? Diferența definitivă pare că se petrece atunci când laicii sunt schimbați din simpli ascultători în luptători - în afara zidurilor bisericii.
- Rick Warren **Să transformăm ascultătorii în luptători** 8
Nu este destul doar să speri și să visezi că oamenii se vor implica. Bisericile voastre au nevoie de o strategie internațională ca să-i conducă pe oameni la un angajament adânc și o slujire bună pentru Cristos.
- Anthony D. Palma **Plini de Duh** 12
Partea I. Hermeneutica, promisiuni vechi testamentare și terminologie.
- Sharon Ellard **De ce este importantă Școala duminicală pentru biserică** 17
Viziunea Școlii duminicale trebuie să fie în concordanță cu viziunea generală a bisericii.

De asemenea, înăuntru

- Dr. Richard Dobbins **Sentimentele ascunse ale inimii** 18
- Donald R. Spradling **Rugăciunea schimbă orice lucru** 22
- Dr. Richard Dobbins **Rezolvarea conflictelor din biserică în mod creativ (Partea II)** 26

Pilda talanților așa cum este relatată în Matei 25:14-30 a fost rostită de Domnul Isus în Predica de pe Muntele Măslinilor, în contextul discuției pe care El o are cu ucenicii despre revenirea Sa în slavă. În această cuvântare El rostește două pilde: prima, *Pilda celor douăsprezece fecioare* (Matei 25:1-3) și cea de-a doua, *Pilda Talanților*.

Dacă în prima accentul este pus pe veghere în relația personală cu Dumnezeu, în cea de-a doua accentul este pus pe slujirea plină de devotament pentru Stăpân.

Înțelegem din această pildă câteva adevăruri fundamentale despre slujire:

1. În primul rând talanții sunt de drept ai Stăpânului. Încercând o definiție simplă a ceea ce reprezintă talanții în această pildă am putea spune că ei sunt darurile, resursele, abilitățile pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție, ca să-L slujim pe El. Trebuie să fim de acord că nici una din valorile materiale sau spirituale de care dispunem nu ne aparțin de drept, toate sunt ale Lui.

2. Fiecare slujitor a primit spre administrare un număr de talanți potrivit cu puterea lui. E adevărat, nu toți au primit un număr egal de talanți, dar trebuie făcută aici o observație: nici un rob nu a rămas pe dinafară. Fiecare a primit măcar un talant.

3. Și câștigul realizat cu ajutorul talanților este de drept al Stăpânului. Ni-l putem imagina de exemplu pe robul care a câștigat încă cinci talanți, folosindu-i pe cei cinci primiți, venind în fața Stăpânului și spunând: "Stăpâne, iată aici sunt cei cinci talanți ai tăi, iar aici cei pe care i-am câștigat și pe care îți sugerez să-i împărțim jumătate-jumătate."

Nu! Câștigul este în întregime al Stăpânului.

4. A nu lucra cu talanții încredințați înseamnă delapidare pentru Stăpân și pagubă pentru averea Lui. Nu există nici o scuză care să justifice neslujirea. În contextul tematicii acestui număr de revistă vreau să vă aduc aminte că în biserica actuală se vorbește tot mai mult de acea proporție 20/80, potrivit căreia se spune că 20% din membrii bisericilor săvârșesc 80% din slujire și invers. Este interesant că în pilda rostită de Domnul Isus cel care a primit doar un talant a ales să nu lucreze cu el. Cred că tocmai aici este marea problemă în bisericile noastre; cei cu mai puțini "talanți" aleg să nu facă nimic.

5. Nu în ultimul rând trebuie spus că există o răsplătire a slujitorilor. În pildă, în versetul 19, se spune că aceasta va avea loc după întoarcerea Stăpânului, dar faptul că robului cu 10 talanți nu i s-au luat talanții, ci încă i s-a mai dat unul ne lasă să înțelegem că ne putem bucura de bucuria Stăpânului și aici. De fapt ce recompensă poate fi mai mare decât aceea de a ști că poți lucra pentru Stăpân având la dispoziție și mai mulți talanți.

Partea tristă este că pentru robul viclean și leneș sentința a fost extrem de severă: afară - acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Se cer câteva concluzii:

- Bisericele noastre sunt pline de purtători de talanți. Este de datoria noastră să-i încurajăm pe credincioși să-și descopere propriii talanți și apoi să-i pună în lucru, pentru ca atunci când va veni Stăpânul să poată spune în dreptul fiecăruia dintre noi: "Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria Stăpânului tău." ▽

Pastor Ioan Bogdan

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: Bill L. Williams
Coordonator: Ioan Bogdan
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Tehnoredactor: Cornelia Costi

ISSN 1454 - 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Principii nou testamentare pentru predicarea contemporană

*De Howard L.
Young*

***Predicarea din
Biserica primară
reprezintă modelul
suprem al
eficienței cu care
Isus a împlinit
această prorocie.***

Predicarea din Biserica primară reprezintă modelul suprem al eficienței cu care Isus a împlinit această prorocie. Este șocant de evident rolul pe care l-a avut predicarea plină de Duh a Bisericii în câștigarea unei poziții puternice în mediul ei antagonist.

Activitatea inițială a Bisericii din ziua de Rusalii a fost predicarea (Fapte 2:14-41). Predicarea avea să fie mijlocul de provocare a oamenilor de a-L întâlni pe Cristosul cel înviat prin credință (Romani 10:12-17).

Predicarea apostolilor de la început era o comunicare a adevărului nou și relevant. Holland observă că „Predica lui Petru din ziua de Rusalii avea o nouă dimensiune. Biserica creștină s-a născut în acea zi, iar Isus a început să-și țină promisiunea de a fi cu ucenicii în Duh și putere, oriunde ar fi comunicat ei Cuvântul Său.”¹ Viața spirituală și exuberanța care a marcat predicarea plină de Duh a provocat mii de oameni să răspundă la lucrarea Bisericii (Fapte 2:40-41).

Vitalitatea și puterea predicării din secolul întâi nu au oprit împotrivirea celorlalți față de Evanghelie. De fapt, natura agresivă a predicării i-a adus uneori pe ucenici în conflict cu religiile din acea vreme. Predicarea adevărilor creștinismului era adesea considerată drept o intruziune în structura socială și religioasă a vieții din primul secol. Când ucenicii au fost târați înaintea bătrânilor din Ierusalim datorită predicării lor, acuzația era: „Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om” (Fapte 5:28). Cuvântul grecesc pentru „căutați” înseamnă atât un loc, cât și o hotărâre de a face pe cineva să dea socoteală în fața unei curți de judecată omenești pentru atitudinea față de Fiul lui Dumnezeu. Ucenicii au negat această acuzație (Fapte 5:29-32).

Hărțuirea constantă nu a deviat predicarea Bisericii primare (Fapte 4:21; 5:17-20). Motivați de un sentiment al trimiterii divine și de natura uimitoare a Evangheliei, predicatorii primului secol nu s-au abătut de la această responsabilitate (Fapte 5:42). Predicarea și învățarea persuasivă a Evangheliei, chiar și în mijlocul unor circumstanțe dificile, a fost activitatea principală a predicatorilor din primul secol (Fapte 6).

Predicarea puternică a constituit vârful de lance a expansiunii Bisericii din primul secol. Cetăți întregi au fost îndreptate spre Dumnezeu când apostolii au predicat Evanghelia și au confirmat-o prin semne și minuni (Fapte 8:4-8; 9:32-35; 13:44). Cu toate că persecuția s-a amplificat, aceste eforturi de predicare au fost însoțite aproape întotdeauna de un număr mare de noi convertiți. Ca o săgeată ce a țâșnit din arc, adevărul Evangheliei își atingea ținta din inimile oamenilor legați de religiile păgâne, intelectualism sau orbire din punct de vedere spiritual.

***Este șocant de evident rolul pe care l-a
avut predicarea plină de Duh a Bisericii
în câștigarea unei poziții puternice
în mediul ei antagonist.***

Ce au avut primii predicatori de au atras mulțimi de oameni? Ce i-a făcut în stare să comunice cu autoritate și putere? Ce i-a împuternicit să comunice convingător, depășind barierele culturale și intelectuale, pentru a duce Evanghelia atât grecilor, care căutau înțelepciune, cât și barbarilor? Înțelegerea predicării din Noul Testament va ajuta orice predicator contemporan în pregătirea și expunerea predicilor în așa fel încât să determine

[Continuare în pagina 5]

Cum de unele biserici se bucură de o creștere explozivă în timp ce altele nu? Diferența definitorie pare că se petrece atunci când laicii sunt schimbați din simpli ascultători în luptători - în afara zidurilor bisericii.

Lasă poporul meu să crească

Pastorii în general sunt tentați să evalueze starea spirituală a oamenilor pe baza a ceea ce ei observă în cadrul bisericii. Serviciile pline de viață, înghesuiala de pe bănci, mulțimea predicatorilor și bugetul mare sunt considerate elemente concludente că Dumnezeu este gata să facă lucruri mărețe în inimile oamenilor. Dar este acest fel de evaluare decisiv?

Cum se explică faptul că în timp ce noi avem o închinare energetică duminica dimineața, încă multe din bisericile noastre sunt aproape goale duminica seara? Această situație trebuie acceptată ca fiind un efect secundar al societății noastre, care trăiește în ritm alert, sau este un simptom al unei probleme mai cuprinzătoare?

De ce unele biserici din interiorul și din afara Statelor Unite se bucură de o creștere explozivă în timp ce altele nu? Diferența definitorie se pare că are loc atunci când laicii sunt schimbați din sim-

pli ascultători în luptători - în afara zidurilor bisericii.

SLUJIREA - PORUNCĂ SAU OPȚIUNE?

Împreună cu mai mult de jumătate din membrii Assemblies of God din lumea întreagă, care trăiesc acum între granițele Braziliei, biserica din această țară prezintă un model puternic pentru trezire. În numărul din 9 Noiembrie 1997 al publicației *Pentecostal Evangel*, Terry Johnson a fost întrebat, „Ce pot învăța creștinii americani de la creștinii brazilieni?” Răspunsul lui a fost:

„Să fie martori, să evanghelizeze și să se roage. Viețile creștinilor brazilieni sunt pline cu rugăciune și ei folosesc orice oportunitate pentru a mărturisi... În acest fel biserica din Brazilia este tot timpul în creștere. Ei tot timpul sunt ocupați să evanghelizeze persoane, să-i integreze pe noii convertiți în biserică și să-i învețe pe aceștia, pentru ca la rândul lor să evanghelizeze tot atât de bine.

Datoria noastră continuă să fie evanghelizarea și să motivăm biserica să evanghelizeze.”

Este important de notat că acestea sunt așteptări normale pentru creștinii brazilieni, să evanghelizeze fără să se gândească la darurile și talentele lor personale sau alte responsabilități din biserică.

Ce contrast față de lucrurile tradiționale care sunt aici în Statele Unite. Noi privim evanghelizarea ca pe o slujire opțională pentru persoanele laice, fiind egală cu administrarea sau conducerea bisericii și cântatul în cor. De fapt evanghelismul necalificat este privit adesea ca o lucrare pentru aceia care nu sunt investiți într-o funcție oarecare în biserică. Persoanele laice adesea privesc evanghelizarea în contextul în care persoanele ridică mâinile pentru a-L urma pe Isus la prima vizită. Noi nu trebuie să fim surprinși de lipsa creșterii bisericii în America, fiindcă mulți avem ochii închiși la chemarea universală de a fi sare și lumină în întunericul și stricăciunea lumii.

Dumnezeu ne poruncește fiecare să fim implicați activ în evanghelizarea personală din două motive: 1. Pentru că împărtășirea credinței personale cu alții este prioritatea care ne menține, ca și persoane laice, pe genunchi, în Cuvânt și prezenți la serviciile bisericii. 2. Împărtășind personal credința noastră ajutăm la împlinirea Marii Trimiteri.

EXPERIENȚA PERSONALĂ

Ca și persoană laică pot să vă spun că este posibil să fii un slujitor permanent, să slujești în conducere, să cânti în cor, să fii un bun administrator și chiar să mergi cu echipele de misiune, dar să nu ai bucurie. Eu eram în această situație de mult timp și mă întrebam unde mi-a plecat bucuria și cum o pot aduce înapoi. Altă dată eram plin de bucurie și convins că nu o voi pierde niciodată. Care era diferența?

Timpul când bucuria mea era deplină, era timpul când mi-am împărtășit credința.

În ambele cazuri eu am slujit, am muncit și dăruit. În ambele cazuri am avut parte de aprecierea bisericii mele, cu toate că eu chiar oscilam între două persoane diferite în duhul meu. Aceasta a fost singura dată când, după o lungă perioadă de

timp, răspunsul a venit clar. Fără nici o excepție, timpul când bucuria mea a fost deplină a fost timpul când eu mi-am împărtășit credința. Împărtășirea credinței personale a făcut toată diferența. Isus a zis: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit... V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:8,11). Aceasta este experiența mea.

CUM SE OBTINE BUCURIA DEPLINĂ

Prima lucrare a noilor convertiți este să împărtășească în mod automat credința lor cu cei din jur. Se zice: „Întotdeauna îi putem identifica pe noii creștini, ei au foarte mult zel, dar vor trece peste aceasta.” Întrebarea care trebuie pusă este: De ce se așteaptă ca noii convertiți să-și piardă zelul ca urmare a maturității spirituale sau a excepțiilor culturale? Nu aceeași este situația noilor convertiți în Brazilia. Și bisericile noastre în creștere, de aici de acasă, sunt pline cu oameni care pot să împărtășească cu îndrăzneală credința lor în cursul săptămânii și plini de entuziasm să invite persoane să vină la biserică. (vezi secțiunea „Mobilizarea membrilor”)

Promisiunea lui Dumnezeu este că bucuria va rămâne pe deplin în noi atâta timp cât noi, personal, conducem oamenii la Dumnezeu. Aud laicii noștri acest mesaj? Ei slujesc în biserică, muncesc și dăruiesc altora având simțul responsabilității. Însă știu ei să-L slujească cu bucurie pe Domnul care i-a chemat să-L mărturisească?

În 8 Decembrie 1997, într-un număr al ziarului *Cristianity Today*, Billy Graham spunea:

„Un creștin care ezită să exprime dragostea lui Cristos față de omenire plin de compasiune nu trăiește o viață adevărată de ucenicie. În mod asemănător, un creștin care falimentează în a-și exprima dragostea lui Cristos față de omenire, inclusiv prin mărturia verbală clară, este ca și cum nu ar fi trăit o viață de ucenicie deplină. Prea mult am atribuit domeniul evanghelizării doar câtorva profesioniști sau a fost o sarcină pe care doar pastorul o poate face. O astfel de opinie nu este în conformitate cu Noul Testament, nici nu este realistă dacă se dorește a se răspunde în mod corect provocărilor deceniului care vine. Sarcina este pur și

Să mobilizăm membri

Biserica locală va crește direct proporțional cu dorința de a-și mobiliza membri pentru evanghelizare. Virusul neimplicării duce la faza finală a vieții bisericii, când conducerea falimentează în a-i forma pe laici să facă o lucrare creștină pozitivă.

Isus i-a mobilizat pe cei care-L urmau, învățându-i să trăiască în Împărăție și i-a trimis în lume pentru a misiona. Isus nu i-a trimis doar pe cei 12 în misiune, El și-a extins numărul și a trimis în lume 70 (vezi Luca 10:1-20). Urmărind misiunea lor, El personal le-a criticat atât succesul cât și slăbiciunile, așa încât ei să poată să-și îmbunătățească experiența în lucrarea personală pentru credincioși și necredincioși.

Creșterea bisericii care a urmat după Cincizecime ar fi fost imposibilă dacă ucenicii nu ar fi dat unele sarcini și altor membri din biserică cu diverse daruri spirituale. Biserica a acceptat să împlinească această viziune, alegând șapte bărbați plini de Duhul Sfânt să-i ajute pe ucenici în lucrare.

Este evident că Ștefan și Filip, doi din cei șapte aleși, nu și-au limitat lucrarea lor în a sluji la mese și a distribui mâncare la văduve. Filip a îndepărtat barierele rasiale, predicând printre samariteni și botezându-l pe etiopian. Ștefan a mers să facă minuni și semne în mijlocul oamenilor și a dat explicații publice asupra acțiunilor sale. Pentru aceasta el a devenit primul martir.

Linile dintâi ale bătăliei morale și spirituale continuă să rămână persoanele laice. Cu toate acestea, lor adesea le lipsește mărturia eficientă până ce sunt călăuziți, instruiți și inspirați.

Bisericile nu vor dezvolta niciodată o lucrare eficientă a gospodinelor, fermierilor, comercianților și meșteșugarilor simpli pentru a-și mărturisii credința. Ei vor realiza o lucrare laică eficientă când conducerea pastorală va fi liberă să mobilizeze laicii în slujire. Noi nu putem să ne justificăm birourile ministeriale și agențiile denominaționale decât pentru a instrui „oamenii lui Dumnezeu să poată lucra în serviciul Lui“ (Efeseni 4:12).

Noul Testament le cere tuturor membrilor să fie implicați în acțiunile bisericii și mărturie personală. Fără o mobilizare a membrilor succesul lucrării pastorale va fi mic.

– Wayne M. Warren, Battle Creek, Michigan

simplicu prea copleșitoare.”

În Statele Unite, în primii noștri ani de creștere, clericii și laicii au împărțit în mod activ credința lor și au propovăduit Evanghelia. Noi eram o biserică în clocot. O dată cu creșterea noastră, pe de altă parte, s-au perfecționat abilitățile clericilor noștri. Aceasta a contribuit la diminuarea importanței propovăduirii Evangheliei de către persoanele laice. Cu trecerea timpului acesta a dus la redirecționarea activității laicilor către temelia bisericilor noastre în creștere, mult mai în nevoie.

Astăzi, în general, noi ne așteptăm mult mai puțin ca persoanele laice să conducă oameni la Domnul. Mulți creștini laici nu simt o povară

personală de a le propovădui Evanghelia oamenilor nemântuiți cu care vin în contact zi de zi. Când laicii nu se simt responsabili să-și împărțască credința lor, ei nu aduc roadă, nu au bucurie, cresc izolați și indiferenți, sunt inactivi în slujirea bisericii, sunt provocați cu ușurință înspre criticism și sunt mult mai dispuși să cadă în păcate grave.

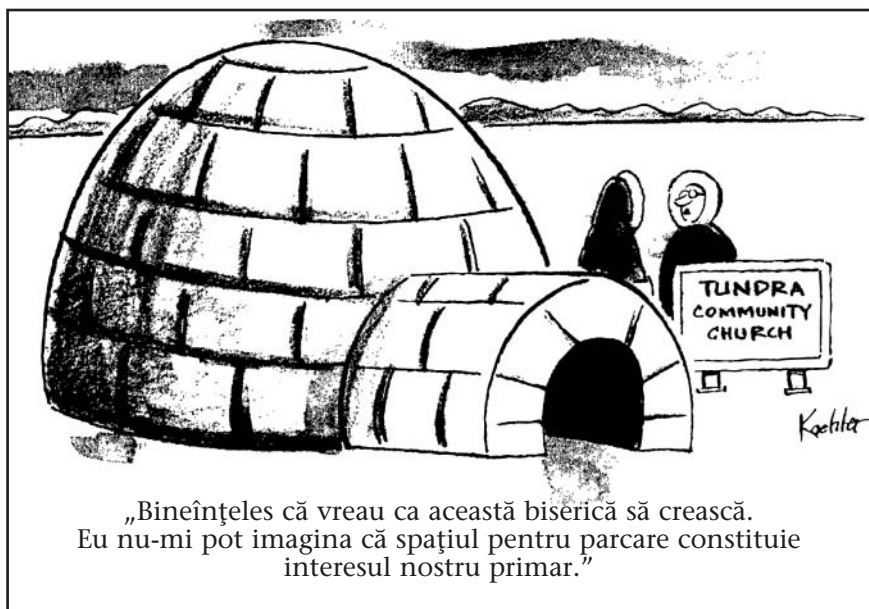
Laicii sunt adesea cu două fețe când vine vorba de viața lor creștină. În interiorul bisericii ei pot fi generoși și participanți activi, foarte apreciați de pastorul lor, dar mulți nu dau nimic lucrării din afara bisericii. Mulți oameni știu să se joace de-a biserica în biserică.

Știm cu toții că biserica nu este

cărămidă și mortar, ci este formată din oameni. Izolând experiența noastră creștină și exuberanța în interiorul bisericii, împiedicăm lumea să audă mesajul nostru. Cu toate acestea, când noi ne trăim credința dincolo de pereții bisericii, suntem capabili să schimbăm lumea în care trăim.

John Maxwell compara viațelile noastre cu un joc de fotbal și bisericile noastre cu o grămadă de oameni. El atrăgea atenția asupra faptului că mulți creștini niciodată nu vor ieși afară din grămadă pentru a juca jocul. Noi avem peste 2 milioane de persoane laice în America care poartă în medie 7 discuții clare cu necreștini în fiecare săptămână. Cu acești 14 milioane de oameni care sunt sub directă influență a creștinilor laicilor în fiecare săptămână noi avem potențialul să schimbăm nenumărate vieți și să atingem lumea noastră.

Promisiunea pentru laici este că bucuria deplină va fi restaurată pe măsură ce ei își vor împărții credința personală. Tot ce avem nevoie pentru ca aceasta să se întâmple este ca pastorii să-i ajute pe laici să se vadă pe ei înșiși ca fiind biserica - în afara zidurilor. ▽

Barry J. Meguiar
este președinte și
CEO la
Meguiar's Inc.,
Irvine
California

Principii nou testamentare...

[Continuare din pagina 1]

un răspuns din partea ascultătorilor. Cel puțin trei dintre elementele predicării din primul secol ar trebui să ne atragă atenția astăzi: rolul, conținutul și natura predicării.

Predicarea trebuia să devină cea mai importantă metodă de împlinire a poruncii lui Isus de a fi martori (Fapte 1:8). Predicarea plină de Duh a fost primul eveniment care a urmat revărsării Duhului Sfânt din ziua de Rusalii (Fapte 2). Isus începe să-și zidească Biserica cu putere spirituală, iar predicarea marchează începutul acestui proces. Luca relatează că „Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul, și s-a adresat mulțimii” (Fapte 2:14). Predica lui Petru a fost provocată de întrebările curioase și remarcile critice ale spectatorilor (versetele 6-13). Însoțită de referințe biblice cu privire la lucrarea de răscumpărare a lui Isus și împuțernicită de Duhul Sfânt, predica de Rusalii a lui Petru a câștigat 3.000 de oameni pentru Cristos.²

Nu este consemnată întreaga predică a lui Petru. Luca ne arată că Petru a spus multe alte lucruri (Fapte 2:40). Această predică puternică s-a încheiat cu o provocare pasională: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” În timp ce predica sa a validat în mod profetic experiența pentecostală și a confirmat moartea și învierea lui Isus, ea a confruntat totodată pe cei nemântuiți cu nevoia lor de salvare de sub

Viața spirituală și exuberanța care a marcat predicarea plină de Duh a provocat mii de oameni să răspundă la lucrarea Bisericii.

influențele spirituale ale unei culturi falimentare. Predicarea a fost instrumentul lui Dumnezeu de prezentare a adevărului ce schimbă vieți.

Faptul că predicarea are rolul de a confrunta oamenii cu adevărul lui Dumnezeu și de a-i

chema la o relație cu El poate face predicarea drept o activitate sensibilă, dacă nu chiar controversată. Nu toți oamenii doresc să-L audă pe Dumnezeu Sfânt din ceruri. Predicarea din primul secol a ciufulit mai multe pene. Predicarea și metodologia plinătății Duhului folosită de apostoli a produs multe rupturi adânci în țesătura religioasă a Ierusalimului. Lucrarea lor puternică a atras atât mulțimi, cât și critici (Fapte 4:13-21; 5:17, 18).

Dacă predicarea curajoasă și pasională a prezentat în mod eficient adevărul, ea trebuie considerată în același timp ca baza transformării spirituale. În timp ce predicarea adevărului poate fi percepută ca o intruziune în stilul de viață al cuiva, ea este și mijlocul spiritual de convingere a păcătosului care duce apoi la convertire.

Predicatorii nou testamentari credeau că predicarea era un eveniment prin care Dumnezeu schimba vieți. Petru a subliniat faptul că oamenii pot fi „născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23). Cum afectează Cuvântul lui Dumnezeu viețile oamenilor?

„Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie,” a explicat Petru (versetul 25). Predicarea adevărului lui Dumnezeu este mijlocul prin care oamenii găsesc răscumpărare.

Predicarea adevărului poate fi percepută ca o intruziune în stilul de viață al cuiva, ea este și mijlocul spiritual de convingere a păcătosului, care duce apoi la convertire.

Cei doisprezece apostoli au predicat fără îndoială destul de mult în cadrul Bisericii din primul secol. Din păcate, avem consemnat puțin din predicile lor. Cartea Faptele apostolilor ne oferă câteva porțiuni din predicile lui Petru. Predicarea sa părea una directă și era caracterizată de un sentiment al urgenței. El a folosit ilustrații concrete și a citat pasaje din Vechiul Testament pentru a explica fenomenul prezent.

În ce privește predicarea lui Pavel avem material din belșug de studiat. Cartea Fapte consemnează, cel puțin într-o formă schițată, mesajele adresate prezbiterilor din Efes, evreilor din Ierusalim, lui Felix, Irod

„Bună dimineața, acesta este pastorul vostru. În decursul acestei predici vom auzi niște mustrări aspre, deci vă rog rămâneți așezați cu centurile fixate.”

Agripa și în cele din urmă la Roma. Epistolele lui Pavel pot fi considerate și ele o sursă de predici scrise. Pavel a atribuit predicării un rol principal în lucrarea sa. Prima sa preocupare după convertire a fost să predice în sinagogă, moment din care n-a mai încetat să predice până a fost martirizat în Roma.

Motivați de un sentiment al trimiterii divine și de natura uimitoare a Evangheliei, predicatorii primului secol nu s-au abătut de la această responsabilitate.

Pavel a fost un om pregătit în mod unic pentru momentul său din istorie. Conținutul predicilor și al scrierilor lui Pavel ne ajută să înțelegem că Dumnezeu a folosit un vas ales pentru a vorbi unei generații. Contextul unic al lui Pavel – evreu din naștere, roman prin cetățenie, grec prin cultură – l-a împuternicit să predice în mod eficient Evanghelia în lumea vestică.

Predicile lui Pavel despre Cristos păreau atât de departe pentru lumea elenistă cât par poate și predicile noastre pentru cei din vremea noastră. Abilitățile lui Pavel și ungera Duhului Sfânt, împreună cu puterea răscumpărării lui Cristos, au reușit să transmită minții grecești pretențiile creștinismului în termeni care i-au făcut de dorit adevărul.³

Contextul și instruirea predicatorului trebuie să se sincronizeze în cele din urmă cu mesajul său. Instruirea temeinică a lui Pavel în Vechiul Testament a devenit baza pe care a folosit-o Duhul pentru a revela planul lui Dumnezeu de răscumpărare prin Cristos. Pavel a fost în stare să-L predice imediat pe Cristos pentru că el avuse multe referințe distincte din Scriptură despre Mesia la care să apeleze. Teologia lui Pavel despre Cristos era atât de bine prezentată pe măsură ce Duhul Sfânt îl ajuta să înțeleagă planul Său prin Cristos (Coloseni 1:24-29). Pe vremea când Pavel a

scris Romani (aproximativ anul 56 d. Cr.), temele reconcilierii, justificării, deveniseră teme constante prezente în predicarea sa.

Cu toate că istoria și instruirea lui Petru erau cu totul diferite de cele ale lui Pavel, temele sale erau consecvente cu cele ale lui Pavel. Predica lui Petru de la Rusalii este primul nostru exemplu din secolul întâi. Nu este menționat întreg conținutul acestei predici (Fapte 2:40), dar Luca a notat cu atenție trăsăturile principale ale predicii lui Petru. Mesajul lui Petru a început cu o explicare a revărsării Duhului și se sfârșește cu un apel individual, ca fiecare să se mântuiască din generația lor coruptă. Petru a acuzat evreii din Ierusalim de moartea lui Cristos, dar a asigurat mulțimea că, după Scripturi, Dumnezeu Îl înviase pe Isus din morți, după care a îndreptat ochii ascultătorilor spre dreapta lui Dumnezeu, unde stătea acum Isus și de unde revărsase Duhul Său peste Biserică. De fapt, predica lui Petru a prezentat chintesența Evangheliei lui Cristos.

Moartea, învierea, înălțarea și promisiunea întoarcerii lui Cristos trebuie să constituie și acum inima și sufletul predicării contemporane. Acestea sunt și acum trăsăturile principale ale adevăratei predicări nou testamentare (1 Corinteni 15:11), precum și mijloacele prin care oamenii sunt eliberați de sub tirania păcatului (Romani 1:16).

Cetăți întregi au fost îndreptate spre Dumnezeu când apostolii au predicat Evanghelia și au confirmat-o prin semne și minuni.

Nu fiecare predică se va concentra asupra temelor vitale descrise mai sus. Subiectele predicării contemporane sunt la fel de variate ca nevoile culturilor și oamenilor cărora le slujim. Autoritatea supremă a predicării ca mijloc de transformare spirituală stă totuși în realitățile lucrării lui Cristos. Cu

toate că aceste teme nu pot fi prezentate în fiecare predică, ele continuă să formeze baza istorică și teologică pe care este clădită predicarea contemporană.

Apostolii Pavel și Petru sunt un exemplu al faptului că instruirea noastră formală și pregătirea personală pentru lucrarea de predicare pot fi diferite de la individ la individ, dar inima și sufletul predicării noastre trebuie să rămână același. Mai mult, predicarea nou testamentară, poate presupune formele dialectice contemporane ale predicilor expositive, textuale, pe subiect, dar mesajul nu se schimbă. Predicarea nou testamentară este evident concentrată asupra conținutului, punând un accent deosebit pe Evanghelie: moartea, învierea și înălțarea lui Cristos. Structura predicii și sistemul de prezentare a acesteia sunt secundare față de faptul că Evanghelia este baza oricărei predicări semnificative.

NATURA PREDICĂRII NOU TESTAMENTARE

Predicarea din primul secol a fost eficientă în cele din urmă datorită puterii Duhului Sfânt. Predicarea lui Pavel în Corint este un exemplu a modului în care Duhul Sfânt îl ajută pe cel ce comunică Evanghelia pentru a birui slăbiciunea personală și barierele culturale. Se pare că Pavel a simțit niște forțe negative enorme la lucru în acest centru păgân. Asemenea unor mari centre de populație din zilele noastre, structurile sociale, religioase și politice din Corint nu s-au arătat deschise față de înaintarea Evangheliei. În fața acestor divergențe nu se surprind deloc teama, slăbiciunea și cutremurul lui Pavel.

O altă afirmație de-a lui Pavel pare să indice că unii corinteni au disprețuit înfățișarea sa și prezența sa la amvon (2 Corinteni 10:10). Răspunsul lui Pavel la adresa criticilor săi a anticipat autoritatea spirituală care îi caracteriza lucrarea și mesajul față de credincioșii din Corint: „Cine judecă așa, să fie încredințat că,

așa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față!” (versetul 11). Poate că cei din Corint se așteptau ca predicarea lui Pavel să fie mai corectă din punct de vedere cultural, asemănându-se cu argumentația logică a filozofilor păgâni. Cu toate acestea, intenția lui Pavel era aceea de a atinge inima spirituală a ascultătorilor săi. Predicarea sa trebuia să treacă dincolo de un simplu exercițiu al intelectului și să producă ceva în inimile ascultătorilor săi. Zidurile imperturbabile ale logicii și rațiunii trebuiau dărâmate. Întinericul păgân avea nevoie de o confruntare directă. A-L predica pe Cristos în mod eficient în mijlocul unei întărituri culturale și spirituale nu putea fi o simplă responsabilitate umană. Natura situației cerea o predicare împuțernicită de Duhul Sfânt și confirmată prin puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:1-5).

Pavel a înțeles că predicarea ce schimbă viața se bazează pe activitatea Duhului Sfânt din viața predicatorului. Datorită folosirii instrumentale a prepoziției grecești *en*, afirmația lui Pavel tradusă: „într-o dovadă dată de Duhul și de putere,” poate fi tradusă „întărit printr-o demonstrare a Duhului și de putere.” (NASB). Mai mult, cuvintele „Duh și putere” formează o hendiadă – două cuvinte folosite pentru a exprima același gând. A predica în Duhul înseamnă a predica în putere.⁴

Moartea, învierea, înălțarea și promisiunea întoarcerii lui Cristos trebuie să constituie și acum inima și sufletul predicării contemporane.

Discutând despre predicarea din secolul întâi, Allen observă că predicarea pentecostală este o diseminare a adevărului creștin printr-o personalitate plină de Duhul Sfânt. Isus nu a permis ucenicilor Săi să-și extindă lucrarea de predicare până nu aveau să fie umpluți de Duhul.⁵

Este evident că Isus știa că împuțernicirea Duhului Sfânt avea să adauge predicării o dimensiune care ar fi lipsit altfel. De aceea, o dimensiune a „puterii de sus” era o lucrare de predicare ce va fi însoțită de o dovadă dată de Duhul și de putere.

Cu toate că este dificil să fim preciși cu privire la lucrurile la care se referă Pavel când spune „dovadă,” se poate ca el să se refere la faptul că predicarea avea rolul de a convinge. Conținutul general, eliberarea și uneori darurile Duhului *charismata*, care însoțeau predicarea sa au produs în cei ce-l ascultau credință, așteptare și foame după Dumnezeu.

Predicarea însoțită de prezența Duhului inspiră credință și dedicare ce întărește credincioșii și îi provoacă pe cei pierduți să accepte mântuirea indiferent de presiunile vremurilor în care trăiesc.

Predicarea puternică duce la creștere și productivitate spirituală. Predicarea productivă și hrănitore este caracterizată de două adevăruri remarcabile:

„Am avut același sentiment și în ziua când am predicat pentru prima dată.”

predicarea este puternică și productivă când este sub ungera Duhului Sfânt, și predicarea împuțernicită și întărită de prezența Duhului va aduce în inimile oamenilor o întâlnire proaspătă cu Dumnezeu. Predicarea însoțită de prezența Duhului inspiră credință și dedicare ce întărește credincioșii și îi provoacă pe cei pierduți să accepte mântuirea indiferent de presiunile vremurilor în care trăiesc. ▽

Howard L Young, D. Min., este președinte al Colegiului Biblic Trinity din Bllendale, Dakota de Nord.

Note

1. Dewitte T. Holland, *The Preaching Tradition*, [Tradiția predicării] (Nashville, Abigdon, 1980), 18.

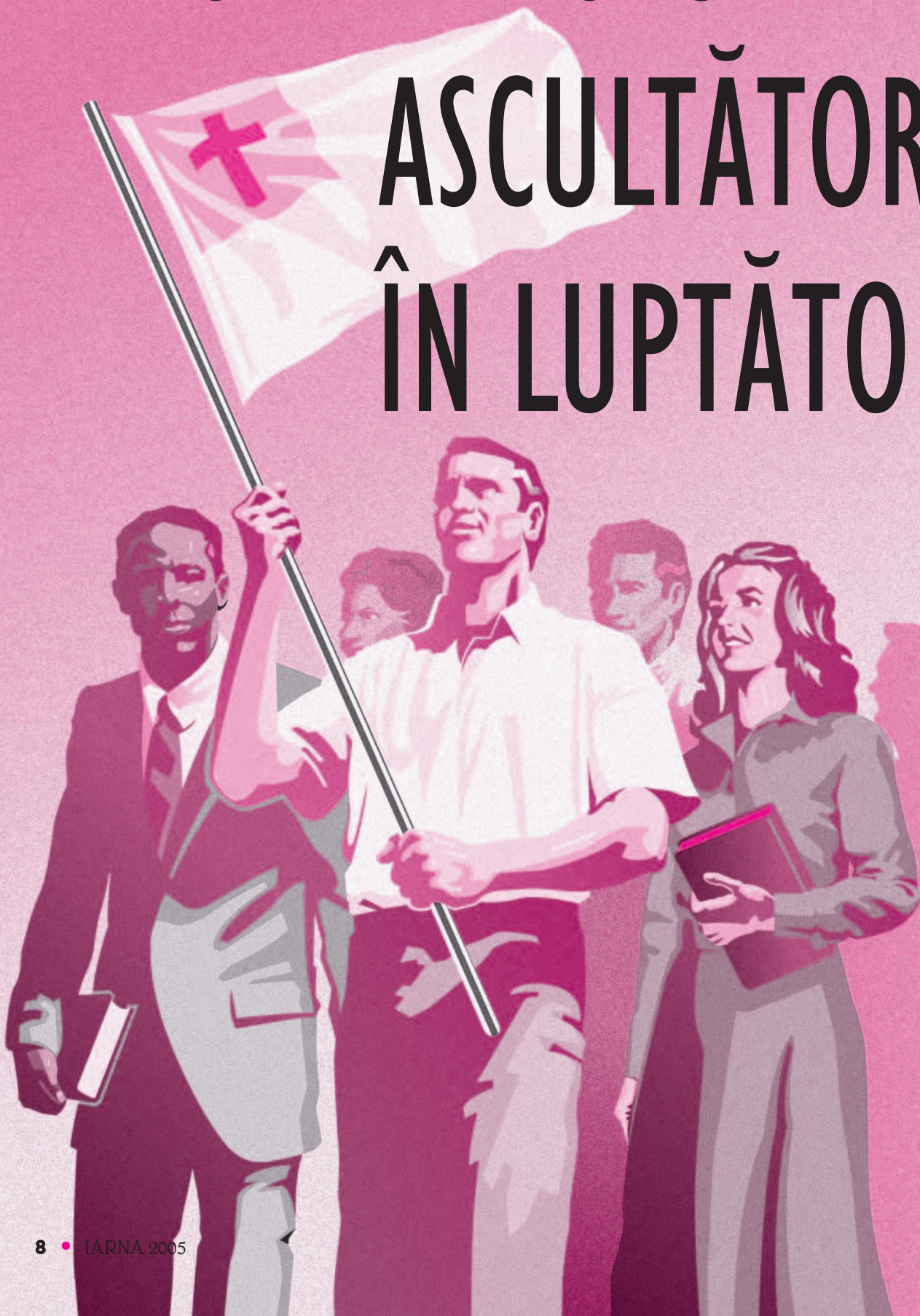
2. Citatele biblice sunt din versiunea New International Version, dacă nu sunt alte mențiuni (în cazul nostru versiunea Cornilescu, n. tr.)

3. Holland, 19

4. Ralph W. Harris, editor, *The Complete Biblical Library, Vol. 7: The New Testament Study Bible, Romans-Corinthians* (Springfield, Missouri: World Library Press, Inc. 1986), 279

5. C. L. Allen, *Pentecostal Preaching is Different* (Los Angeles; B. N. Robertson, 1961), 15.

SĂ TRANSFORMĂM ASCULTĂTORII ÎN LUPTĂTORI

În fiecare an biserica noastră găzduiește un anumit număr de conferințe pentru pregătirea pastorilor și a liderilor de biserică. La aceste conferințe în mod normal participă 3.500 de lideri, timp de 5 zile, și ele necesită o pregătire logistică enormă. Mii de ore de servicii voluntare sunt investite. Fără mulțimea de slujitori laici, biserica noastră nu ar fi niciodată capabilă să găzduiască aceste evenimente.

Recent, un grup de câteva sute de voluntari plini de energie și-au arătat intenția de a ajuta la organizarea unei conferințe. Unii au folosit timpul lor de vacanță pentru a ne ajuta, alții au făcut schimb la serviciu astfel încât să poată să ansambleze cutiile, să pregătească ecusoanele cu nume, să instaleze mesele și scaunele, să servească mâncarea și să facă curat la final. Barbara, o voluntară, a descris atitudinea grupului: „Aceasta este o cale bună să întâlnești oameni și să-I slujești Domnului. Nu vom putea face niciodată destul pentru familia noastră care este biserica.”

Ce-i motivează pe oameni să slujească sacrificându-se pentru biserica lor? Care sunt lucrurile de care aveți nevoie pentru a intra în slujire? Nu este destul doar să sperii și să visezi că oamenii se vor implica. Bisericele voastre au nevoie de o strategie bine gândită ca să-i conducă pe oameni la un angajament adânc și o slujire bună pentru Cristos.

Biserica noastră a mobilizat peste 4.000 de slujitori laici prin strategia care include: comunicarea consistentă, un proces practic și o structură simplă. Biserica voastră poate folosi aceste câteva elemente ca să mobilizeze membrii pentru slujire.

IMPĂRTĂȘEȘTE VIZIUNEA

Punctul de pornire este să investești timp în a-i învăța pe membri ce spune Biblia despre „de ce ar trebui să fie ei în slujire?” (vezi secțiunea „De ce să folosesc viața mea pentru a sluji pe alții?”). Temelia se pune în timpul orelor, predicilor, seminariilor și prin

studiile biblice de acasă. Niciodată nu trebuie să vă opriți din a învăța că fiecare creștin trebuie să slujească. Să slujești și să dăruiești sunt caracteristicile definitorii pentru stilul de viață pe care Cristos ni l-a lăsat ca model (vezi Marcu 10:45). Poziția Bibliei este că responsabilitatea fiecărui membru este de a sluji, și slujba pastorului este aceea de a-i echipa pe aceștia pentru slujire (vezi Romani 12:1-8, Efeseni 4:11, 12). Aceasta este experiența unei vieți care se schimbă atunci când cineva realizează: „Eu sunt un slujitor a lui Isus Cristos.” Toți credincioșii, nu doar pastorii au nevoie să experimenteze plinătatea care vine din faptul că Dumnezeu îi folosește să schimbe vieți. Aceasta va schimba întreaga lor atitudine.

De exemplu, noi avem ca ușier

Nu este destul doar să sperii și să visezi că oamenii se vor implica.

Bisericele voastre au nevoie de o strategie bine gândită ca să-i conducă pe oameni la un angajament adânc și o slujire bună pentru Cristos.

pe Van, care are darul să-i întâmpine pe noii veniți. Ken, care era iudeu a venit la biserica noastră cu soția lui. Ei au vizitat câteva biserici căutând una unde Ken s-ar fi simțit confortabil. La prima lui vizită el a fost întâmpinat de Van. Van a dat mâna cu Ken, l-a privit în ochii și i-a spus: „Sunt foarte încântat că ai venit.” Câțiva ani mai târziu Ken povestea, „Nimeni nu m-a mai întâmpinat la biserică înainte. De obicei noi doar intrăm și ieșim în tăcere.” Astăzi, Ken este un credincios și un lider extraordinar în biserica noastră. Datorită simplei slujiri a lui Van de a spune oamenilor bun venit, Ken mărturisește că el a venit la biserică în fiecare săptămână și în cele din urmă l-a aflat pe Cristos. Acest exemplu întărește premiza că nu sunt părți nefolositoare în trupul lui Cristos și nici slujire neimportantă.

STABILEȘTE UN PROCES DE PUNERE ÎN SLUJIRE

Călăuzirea membrilor spre slujire ar trebui să fie un proces con-

tinuu, concentrat pe împuternicirea oamenilor, și nu pe ocuparea pozițiilor. Noi niciodată nu am creat poziții în slujire pe care apoi să încercăm să le ocupăm. Aceasta nu funcționează. Voi veți avea o mai mare rată de succes în direcționarea oamenilor spre slujire dacă vă concentrați pe specific, adică „FORMA” pe care Dumnezeu a dat-o individului decât pe nevoile instituției. Procesul nostru de călăuzire spre slujire implică șase pași:

Pasul 1. Participă la cursul 301: Descoperindu-mi slujirea. Acest curs este unul dintre cele patru care alcătuiesc *Procesul Dezvoltării Vieții Noastre*. În fiecare lună noi oferim cursurile noastre de bază:

-101-*Descoperindu-mi membralitatea*; -201-*Descoperindu-mi nivelul maturității spirituale*; -301-*Descoperindu-mi lucrarea personală*, și; -401-*Descoperindu-mi misiunea personală*.

Aceste cursuri de 4 ore sunt predate simultan, a doua duminică după-masa, în fiecare lună. Fiecare curs se bazează pe cel precedent. Noi pregătim cina și programe pentru copii, pentru ca părinții să poată participa la cursuri.

La cursul 301 noi predăm ce spune Biblia despre slujire, ce oportunități pentru lucrare sunt disponibile și despre conceptul SHAPE.

SHAPE este acronimul pe care eu l-am inventat ca să simbolizeze: darurile spirituale-(Spiritual gifts), inima-(Heart), abilitățile-(Abilities), personalitatea-(Personality) și experiențele-(Experiences).

Procesul SHAPE ajută o persoană să descopere care ar trebui să fie slujirea lui sau a ei. Fiecare persoană este creată unic de Dumnezeu, pentru a face anumite lucruri specifice. Identificând și înțelegând cei cinci factori SHAPE - (FORMĂ), putem descoperi modul unic prin care Dumnezeu intenționează să-L slujim pe El.

Pasul 2. Angajează-te să slujești și semnează un angajament de slujire. Oamenii doresc să fie dedicați unui lucru care să dea semnificație vieții lor. Ei răspund la responsabilitățile care fac ca viața să aibă

LEGĂMÂNTUL DE SLUJIRE

La sfârșitul cursului 301, fiecare persoană primește un formular cu Legământul de slujire pentru a-l semna. Acesta poate fi adaptat la biserica voastră.

După ce m-am dedicat să fiu membru al acestei biserici și obiceiurilor esențiale pentru maturitatea spirituală și am fost de acord cu declarația de misiune a bisericii (numele bisericii), eu mă dedic:

- Să-mi descopăr forma (SHAPE) proprie pentru slujire și să slujesc în domeniul care exprimă cel mai bine lucrarea pentru care m-a creat Dumnezeu.
- Să mă pregătesc pentru slujire participând la cursuri.
- Să demonstrez o inimă de slujitor în lucrări minore, în funcție de nevoile Trupului lui Cristos.
- Să cooperez cu ceilalți slujitori și să pun binele întregului Trup deasupra nevoilor slujirii mele.

Semnătura: _____

Data: _____

Pe spatele formularului scrie:

Aceasta certifică faptul că (numele individului) este un slujitor laic dedicat lui Isus Hristos prin (numele bisericii) și i s-au încredințat responsabilitățile și privilegiile corespunzătoare.

Semnătura Pastorului _____

Data _____

— Rick Warren

sens, și sunt atrași de o viziune provocatoare (vezi secțiunea „Exemplu de angajament pentru lucrare”).

Pasul 3. Completează un formular *SHAPE personal*. Aceasta este o simplă formă care îi ajută pe oameni să se uite serios la felul cum Dumnezeu îi formează în mod unic. Aici găsești întrebările care acoperă toate cele cinci elemente SHAPE: Ce *daruri spirituale* crezi că ai? Pentru ce sau pentru cine ai *inimă* sau pasiune? Dacă ai ști că nu greșești, ce ai face pentru Dumnezeu cu viața ta? Ce *calități* și *abilități* ai? Care este tipul tău de *personalitate*? Cu ce se poate compara călătoria ta spirituală? Ce fel de *experiență* ai avut - școală, slujbă și lucrare? Ce *experiențe de viață dureroase* ai avut pe care ai putea să le folosești în a-i încuraja pe alții?

Pasul 4: Planifică-ți să ai un *interviu personal cu un lider al lucrării SHAPE*. Noi am instruit persoane să slujească ca și consilieri care îndrumă spre slujire. Slujba lor este să-i ajute pe oameni să identifice trei sau patru posibile arii pentru slujire. Oamenii au nevoie de atenție personală și călăuzire pentru ca să încerce să-și descopere slujirea. Rodirea este rezultatul unei bune potriviri în lucrare, iar simpla însușire a cursurilor nu face acest lucru.

Pasul 5: *Întâlnește-te cu un*

lider care conduce lucrarea de care ești interesat. Pentru fiecare din cele 150 de lucrări diferite din biserica noastră am desemnat pe cineva pentru a-i întâmpina și a le explica noilor voluntari particularitățile lucrării de care ei sunt interesați.

Pasul 6: *Fă publică chemarea la întâlnirile SALT.* SALT, care simbolizează Saddleback Advanced Leadership Training, este cea mai importantă întâlnire din biserica noastră. Aceasta este piesa centrală a programului nostru de instruire a slujitorilor laici. Adunarea de două ore cuprinde închinare, recunoașterea tuturor slujitorilor, mărturiile de pe câmpul de misiune și știri. În afară de aceasta, noi decernăm premiul „Lovitura de grație” lucrătorului laic care a depășit cele mai mari probleme în luna precedentă.

Mesajul meu este o învățătură despre valorile noastre, viziune, trăsăturile de caracter ale conducătorilor sau îndemănările necesare pentru slujire. Aceste mesaje de pregătire sunt numite „Lecții ale conducerii” și sunt disponibile pe casete.

Pe tot timpul pregătirii noi invităm noii lucrători laici să se ridice în picioare și îi invităm pe toți care sunt implicați în lucrare să-și pună mâinile și să se roage pentru ei. După ce parcurg acești șase pași, oamenii încep să slu-

jească imediat. Noi nu vrem să-i supraîncărcăm cu o mulțime de pregătire înainte de a lucra.

Un curs de formare prea lung poate să-i obosească pe oameni înainte ca ei să înceapă lucrarea. Noi vrem ca ei să fie captivați de lucrare, în timp ce ei sunt bine motivați să învețe.

Decizia de a servi într-o anume lucrare nu este scrisă în piatră. Dacă oamenii realizează că ei nu sunt potriviți pentru o anume lucrare, noi nu putem să-i facem să se simtă vinovați dacă renunță. Noi doar îi îndemnăm să continue să caute locul potrivit pentru ei. Multe cărți despre darurile spirituale spun, „Descoperă-ți darurile spirituale și atunci vei cunoaște care este lucrarea ta”. Noi credem exact opusul: Începe să experimentezi diferite lucrări și atunci îți vei descoperi darurile.

MICȘOREAZĂ ADMINISTRAREA PENTRU A MĂRI SLUJIREA

Dacă tu ești serios în ceea ce privește mobilizarea membrilor voștri pentru lucrare, trebuie să dai direcție structurii. Un motiv major pentru care mulți membri din biserică nu sunt activi în lucrare este faptul că sunt atât de ocupați în a participa la întâlniri încât nu mai au timp pentru adevărata lucrare.

Cel mai valoros bun pe care oamenii îl pot dăruia bisericii este timpul lor. Dacă un bărbat sau o femeie vine la mine și îmi spune: „Pastore, eu am 4 ore săptămânal pentru a dăruia bisericii mele în slujire”, ultimul lucru pe care-l fac este să-l pun pe el sau ea în vreun comitet.

Comitetele discută, în timp ce slujitorii acționează. Comitetele comentează, în timp ce slujitorii lucrează. Comitetele se ocupă de administrație, în timp ce slujitorii slujesc. Comitetele vorbesc și cercetează, în timp ce slujitorii slujesc și îngrijesc. Comitetele discută despre nevoi, în timp ce slujitorii împlinesc nevoile. Noi trebuie să oferim mai puțin timp administrației și să mărim timpul pentru slujire.

Administrația este „muncă în folosul bisericii”; bugete pentru construcții și probleme organiza-

DE CE SĂ FOLOSESC VIAȚA MEA PENTRU A SLUJI PE ALȚII?

- *Am fost creat pentru slujire.* Sunt aici pentru un scop (Efeseni 2:10).
- *Sunt salvat pentru slujire.* Eu nu am fost salvat doar pentru a sta neroditor (2 Timotei 1:9).
- *Am fost chemat să slujesc.* Dacă pretind că sunt creștin, atunci sunt chemat în lucrare. (Galateni 1:15)
- *Am fost echipat pentru slujire.* Dumnezeu nu mi-a dat un talent ca să-l iroiesc pentru mine însumi. (1 Petru 4:10)
- *Mi s-a poruncit să-i servesc pe alții.* De câte motive am nevoie? Slujirea nu este opțională (Matei 20:26-28)
- *Slujirea dovedește dacă aparțin lui Cristos.* Când am devenit creștin, Isus mi-a dat o altă pereche de ochi ca să văd, o altă pereche de mâini ca să lucrez cu ele, o altă inimă ca să iubesc alți oameni (Romani 7:4)
- *Familia bisericii mele are nevoie de slujirea mea.* Este nevoie de mine. Sunt necesar. Dacă nu-mi fac partea mea în trupul lui Cristos alții vor avea de suferit (1 Corinteni 12:27)
- *Slujirea altora este calea de a-L sluji pe Dumnezeu.* Eu nu pot spune că-L iubesc pe Dumnezeu dacă niciodată nu slujesc altora în vreo lucrare. (Coloseni 3:23, 24).
- *Eu slujesc pentru că datorez totul lui Cristos.* Când mă gândesc la tot ce a făcut Isus Cristos pentru mine, orice aș face pentru El nu poate fi comparat cu aceasta (Romani 12:1).
- *Eu slujesc pentru că slujirea dă sens vieții.* Dacă eu îmi voi dedica viața unui anumit lucru, acesta poate foarte bine să fie ceva care rămâne. Eu vreau să trăiesc pentru o cauză mai mare decât mine însumi. (Marcu 8:35, 1 Corinteni 15:58)
- *Eu voi fi tras la răspundere pentru slujirea mea.* Dumnezeu mă va întreba: Ce ai făcut cu ceea ce ți-am dat? (Romani 14:12)
- *Eu slujesc pentru că slujirea va fi răsplătită în eternitate.* Dumnezeu va răsplăti slujirea nu poziția mea. (Matei 25:23, Ioan 12:26)

Rick Warren

torice. Slujirea este „lucrarea pe care biserica trebuie să o facă”.

Cu cât implici mai mulți oameni în deciziile administrative cu atât ții mai mulți departe de lucrare.

Noi nu avem comitete în biserica noastră. Noi avem 150 de slujitori laici. Numărul lor s-a dublat în ultimii 3 ani.

Personalul nostru angajat se ocupă de întreținere și slujitorii laici apreciază că timpul pe care-l dau de bunăvoie este folosit în slujirea propriu-zisă.

În formarea structurii este bine să nu votați poziții în slujire.

Sunt câteva motive importante pentru aceasta: 1. Eviți un concurs de personalitate și eviți să atragi oameni care sunt interesați doar de putere sau prestigiu. 2. Permiți noilor lucrători să se dezvolte încet, departe de lumina reflectoarelor. 3. Permiți noilor membri să se schimbe și să se implice mult mai repede. 4. Poți face schimbarea mai ușor când oamenii eșuează în slujire.

Dacă nu votezi pentru pozițiile de slujire, aceasta permite să răspunzi mai repede călăuzirii Duhului Sfânt.

Odată, o femeie a venit la mine și mi-a zis: „Avem nevoie de o slujire în rugăciune.”

Am zis: „Sunt de acord. Începe-o!”

Ea a zis: „Nu trebuie să fiu aleasă sau să trec printr-un proces de acreditare?” Ea și-a imaginat că va trebui să treacă mai întâi peste tot felul de obstacole.

I-am zis: „Bineînțeles că nu. Anunță doar în buletin o întâlnire de formare și începe-o.” Și a făcut acest lucru.

Nu trebuie să votezi dacă o persoană poate folosi sau nu darurile pe care Dumnezeu i le-a dat în trupul lui Cristos. Sunt sigur că realizați cât de radicală este această abordare. În bisericile tipice, membri se ocupă de administrarea bisericii și se așteaptă ca pastorul să facă toată slujirea. Cu siguranță o astfel de biserică nu poate să crească, pentru că acolo este un obstacol.

Secretul prin care motivezi oamenii să slujească pe o perioadă extinsă de timp este să le dai libertatea de a conduce lucrarea în care sunt ei implicați. Îngăduie oamenilor să-și conducă singuri lucrarea, să ia propriile lor decizii fără o mulțime de intervenții din partea bordului. Când dai autoritate cu responsabilitate vei fi uimit de creativitatea oamenilor. Oamenii răspund la responsabilități. Așteaptă ce este mai bun de

la oamenii tăi și ai încredere în slujirea lor. Provoacă-i, dă-le control și credit.

CONCLUZIE

În acest articol am folosit termeni ca lucrare laică și slujitor laic pentru ca cititorii să nu se gândească că vorbesc despre lucrători plătiți. Sincer, nu-mi place termenul de slujitor laic pentru că acesta poate implica o cetățenie de clasa a doua și incompetență. Vreți ca un doctor nespécialist să vă consulte sau un avocat nespécialist să vă apere?

În bisericile biblice sunt un singur tip de slujitori. Noi trebuie să-i tratăm pe cei care slujesc fără să fie plătiți cu același respect cu care îi tratăm pe cei care sunt plătiți pentru serviciile lor.

Întotdeauna țineți viziunea lucrării în fața oamenilor voștri. Comunicați importanța lucrării lor. Când îi recrutați, scoateți în evidență semnificația eternă a lucrării în Numele lui Isus. Viziunea motivează oamenii. Vina și constrângerile îi descurajează. Ajutați oamenii să vadă că ei sunt aici să investească pentru eternitate și că nu este o cauză mai importantă decât Împărăția lui Dumnezeu.

Secretul cel mai respectat al bisericii este că oamenii doresc să contribuie - să facă ceva semnificativ cu talentele lor.

Biserica în care sunt înțelese aceste lucruri și dă fiecărui membru o șansă de a-și exprima FORMA ei sau a lui în lucrare, va experimenta o vitalitate măreață, sănătate și creștere. ▽

*Rick Warren
este pastorul
fondator al
Bisericii
Saddleback
Valley
Community
Church,
Mission Viejo,
California.*

Linii de Duh

PARTEA I: Hermeneutica, promisiuni vechi testamentare și terminologie

Această serie de eseuri va explora aspectele învățării pentecostale despre botezul în Duhul Sfânt. Ea se va ocupa de două probleme conexe: experiența botezului ca eveniment ulterior mântuirii și prezența vorbirii în alte limbi. Partea I acoperă câteva considerații hermeneutice fundamentale, promisiunea vechi testamentară a Duhului și terminologia diferit folosită pentru botezul în Duhul.¹

De Anthony D. Palma

Suntem justificați să facem un studiu inductiv asupra incidentelor din Fapte pentru a determina niște lecții teologice cumulative din acele narațiuni.

Considerații hermeneutice

Problemele hermeneutice necesită o atenție serioasă în ce privește relația acestora cu doctrina botezului în Duhul, din două motive: (1) Valul/ mișcarea pentecostală / carismatică înfloritoare nu are o înțelegere unitară a botezului în Duhul. (2) Doctrina este confruntată cu trei provocări serioase din perspective hermeneutice: (a) cesaționistii, care argumentează încetarea darurilor extraordinare imediat după primul secol, (b) noncesaționistii (continuaționistii), care nu fac parte din mișcarea celor care cred în continuarea darurilor extraordinare, dar care resping înțelegerea pentecostală a botezului în Duhul; (c) unii exegeți din cadrul mișcării care au pus la îndoială validitatea hermeneutică a acestei doctrine.

Următoarele presupoziiții și idei hermeneutice cheie au coordonat scrierea acestei serii de articole. Ele sunt prezentate succint pentru a oferi un cadru pentru înțelegerea celorlalte articole din această serie.² Ideile nu sunt prezentate neapărat în ordinea importanței, ci într-o ordine strict logică. Există unele suprapuneri și întrepătrunderi ale acestora.

1. *Toată Scriptura este inspirată în mod divin.* Duhul Sfânt, autorul divin, nu se contrazice pe sine în Scriptură. De aceea, o scriere biblică sau un autor biblic nu-l va contrazice pe un altul.

2. *Exegeza Scripturii trebuie controlată de o înțelegere corectă a teologiei biblice.* Definiția teologiei biblice poate varia, dar în esență ea se referă la învățăturile care trebuie să reiasă din textul biblic și nu citite în acesta.

3. *Un autor biblic trebuie înțeles din perspectiva sa.* Tiparul lui Pavel nu trebuie impus asupra lui Luca, nici cel al lui Luca asupra lui Pavel. Din moment ce Biblia nu este o lucrare dogmatică sau de teologie sistematică, diferiți scriitori biblici pot folosi o terminologie asemănătoare, dar cu înțelesuri diferite. De exemplu: *Primirea Duhului* poate avea nuanțe diferite în scrierile lui Luca, Pavel sau Ioan. La ce se referă fiecare prin folosirea termenului?

4. *Diferiți scriitorii biblici pun adesea accentuează diferite.* Evanghelia după Ioan accentuează divinitatea lui Cristos; Pavel accentuează justificarea prin credință; Luca (atât în Evanghelie, cât și în cartea Faptele) se concentrează asupra aspectului dinamic al lucrării Duhului Sfânt. Din moment ce Luca se concentrează asupra acestui aspect al lucrării Duhului, este important să înțelegem ce are el de spus cu privire la această chestiune.

5. *După ce înțelegem un scriitor biblic din perspectiva sa proprie, învățăturile sale trebuie asociate cu cele ale celorlalți scriitori și cu întreaga Scriptură.*

6. *Diferențele aparent ireconciliabile sunt caracterizate de obicei de complementaritate nu de completare sau de contradicție.* Care este perspectiva unui anumit autor? De exemplu, îl contrazice Iacov pe Pavel în ce privește relația dintre credință și fapte? Sau sunt afirmațiile sale coordonate de motivul scrierii pe tema acestor chestiuni și prin urmare trebuie interpretate din această perspectivă? Se contrazice Pavel și Luca în ce privește lucrarea Duhului?

7. *Scrierile lui Luca aparțin genului literar istoric.* Cartea Faptele este însă

mai mult decât o istorie a Bisericii primare. Cercetătorii recentți îl consideră pe Luca atât teolog cât și istoric. El folosește istoria ca un mijloc de prezentare a teologiei sale.

8. *În cadrul metodei istorico-critice de interpretare a Scripturii, disciplina numită „critica redacționistă” a beneficiat de o acceptare tot mai mare în ultimii ani.* Premisa sa fundamentală este aceea că scriitorul biblic este un redactor, iar scrierile acestuia ne prezintă teologia sa. El poate folosi materialul pe care îl are la dispoziție, îl poate modela într-un mod care va prezenta un scop teologic predeterminat. În forma sa de bază, criticismul redacționist este un demers legitim și necesar. În forma sa mai radicală, el acceptă ideea că autorul a modificat sau chiar a inventat o anumită întâmplare și a prezentat-o ca pe un fapt real, pentru a-și promova scopurile sale teologice. Pentru a ilustra modul în care funcționează acest lucru vedem că Pavel nu i-a putut întreba pe bărbații din Efes „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19:2), pentru că el învață în epistolele sale că cel ce crede, primește în același timp și Duhul. De aceea, Luca, fie a inventat el acest incident, fie a schimbat cuvintele reale ale lui Pavel pentru ca narațiunea să reflecte înțelegerea sa (a lui Luca) cu privire la lucrarea Duhului. Această formă radicală de criticism redacționist este inacceptabilă pentru cei care au o mare considerație pentru inspirația divină a Scripturilor. Duhul Sfânt, care a supravegheat scrierea, nu putea permite scriitorului biblic să prezinte ca adevărat ceva ce nu s-a întâmplat în realitate.

9. *Prin natura lor, scrierile istorice sunt selective și subiective, fiind influențate de punctul de vedere și de predilecțiile scriitorului.* Acest lucru este adevărat și în cazul cărții Faptele, cu mențiunea că istoriografia lui Luca nu este în mod suprem a sa, ci a Duhului Sfânt.

10. *Teologia narațiunilor este o abordare relativ recentă a hermeneuticii.* Folosind-o, autorul invită cititorul să facă un studiu comparativ al relațiilor similare pentru a descoperi orice tipar sau ecou, cum ar fi temele sau expresiile care se repetă.³ Acest aspect analogic al teologiei narațiunilor este strâns legat de abordarea penticostală tradițională a sensului botezului în Duhul în termenii narațiunilor din Faptele apostolilor.

11. *O obiecție adusă înțelegerii penti-*

costale cu privire la botezul în Duhul este că ea se bazează pe precedentul istoric despre care se spune că nu poate fi folosit pentru a dezvolta o doctrină. Conform acestei poziții, e adevărat că Luca menționează o experiență a Duhului ulterioară lucrării sale de regenerare și că această experiență include glosolalia, dar este impropriu să formulăm o doctrină din acest pasaj. Cu alte cuvinte, narațiunile sunt descriptive nu prescriptive, din moment ce nu există nici o afirmație clară care să spună că experiențele ucenicilor sunt pentru toți credincioșii.

Totuși, inducția este o formă legitimă a logicii. Ea implică formularea unei concluzii generale pornind de la studiul unor incidente sau afirmații particulare. Cum altfel am putea justifica doctrina Trinității sau uniunea hipostatică – și anume că Cristos este pe deplin om și pe deplin Dumnezeu, și cu toate acestea, o singură persoană. Noul Testament nu afirmă în mod direct nici una dintre aceste doctrine. Din acest motiv, suntem justificați să facem un studiu inductiv asupra incidentelor din Fapte pentru a determina niște lecții teologice cumulative din acele narațiuni.

O obiecție ridicată adesea de critici este aceea că dacă insistăm asupra unui precedent istoric al unei experiențe cu Duhul după convertire, ar trebui să fim consecvenți în a urma regula precedentului istoric și în cazul renunțării la toate resursele noastre financiare sau al trasului sorțului în luarea deciziilor. Însă, nicăieri nu a spus Dumnezeu sau nu a îndemnat Biserica primară să facă astfel de lucruri și nici nu întâlnim o repetare a acestora sub forma unui tipar. Isus a poruncit însă ucenicilor să aștepte până aveau să fie umpluți de Duhul. Mai mult, a fi plin de Duh nu este o activitate umană, ci una divină.

12. *O altă obiecție adusă poziției penticostale se bazează pe intenția autorului.* Întrebarea ce se pune este: Care a fost scopul lui Luca atunci când a scris Faptele? Răspunsul oferit este că el a vrut să relateze răspândirea Evangheliei în lumea romană; nu era acela de a învăța despre botezul în Duhul. Totuși, cum poate fi înțeleasă răspândirea Evangheliei fără impulsul din spatele ei, adică puterea Duhului Sfânt? Fapte 1:8 este un rezumat al cărții Fapte. Cele două propoziții principale din verset sunt legate și nu pot fi separate una de cealaltă: „Veți primi o putere... și-Mi

În ziua de Rusalii ucenicii au fost umpluți de Duhul Sfânt; ei nu au fost regenerați de acea experiență.

veți fi martori.”⁴ Dacă mandatul „mergeți în toată lumea” este încă valabil, atunci și împuternicirea pentru a o face va fi aceeași pe care a promis-o Isus.

13. *Legată de obiecția anterioară este și ideea că doar anumite grupuri reprezentative din Fapte au avut o experiență specială a Duhului, pentru a se arăta răspândirea și incluziunea Evangheliei* – evreii din Ierusalim (cap. 2), samaritenii (cap. 8), neamurile (cap. 10), ucenicii lui Ioan Botezătorul (cap. 19). Există câteva critici ale acestei poziții: (1) Foarte adesea experiența personală a lui Pavel de după convertire (9:17) este ignorată sau trecută cu vederea. Ea nu a făcut parte dintr-o experiență în grup. (2) Ucenicii n-au mai întâlnit în cei 20 de ani dintre Fapte 2 și Fapte 19 nici un ucenic de-al lui Ioan Botezătorul? (3) Mai mult, erau aceia cu adevărat ucenici de-ai lui Ioan sau erau niște ucenici de-ai lui Isus care aveau nevoie de învățătură?

Promisiunea vechi testamentară a Duhului

Vechiul Testament este un preludiv indispensabil în cazul unei discuții despre botezul în Duhul Sfânt. Evenimentele din ziua de Rusalii (Fapte 2) au fost climaxul promisiunilor lui Dumnezeu făcute cu secole înainte despre noul legământ care avea să inaugureze totodată vremea Duhului. Două pasaje se remarcă în mod deosebit: Ezechiel 36:25-27 și Ioel 2:28, 29.

Pasajul din Ezechiel vorbește despre nevoia de a fi stropiți cu apă curată pentru a fi curățați de orice întinăciune spirituală. El continuă spunând că Domnul va lua inima de piatră a popoului Său, îi va da o „inimă nouă” și va pune în ei „un duh nou.” Acest lucru se va întâmpla prin locuirea interioară a Duhului Sfânt: „Voi pune Duhul Meu în voi” (versetul 27). Rezultatul este că vă va „face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.”

Promisiunea este legată în mod clar de conceptul nou testamentar de regenerare. Pavel vorbește de „spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3.5), ca un ecou al afirmației lui Isus despre nevoia de a „fi născuți din apă și din Duh” (Ioan 3:5). Transformarea care are loc în cadrul acestei noi nașteri duce la un stil de viață schimbat, posibil prin prezența interioară a Duhului. Duhul Sfânt locuiește în credincioși (Romani

8:9, 14-16; 1 Corinteni 6:19). De aceea, ideea unui credincios fără Duhul Sfânt este o contradicție în termeni.

Prorocia lui Ioel este destul de diferită de cea a lui Ezechiel. Ea nu vorbește despre transformarea interioară, despre un stil de viață schimbat sau despre locuirea interioară a Duhului Sfânt. În schimb, Domnul spune: „voi turna Duhul Meu peste orice făptură.” Rezultatul va fi unul dramatic: recipienții acestuia vor proroci, vor visa și vor vedea vedenii. Această promisiune amintește de dorința puternică a lui Moise: „Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!” (Numeri 11:29). Paralelele dintre prorocia lui Ioel și dorința lui Moise sunt inconfundabile. Distincte de la prorocia lui Ezechiel, aici rezultatele activității Duhului sunt destul de diferite: ele sunt dramatice și carismatice în ce privește natura lor. Duhul vine peste poporul lui Dumnezeu în primul rând pentru a-l împuternici să procească. Acest fapt este evident în modul în care Petru l-a citat pe Ioel în predica sa la Rusalii (Fapte 2:16-21). Petru adaugă expresia „și vor proroci” (versetul 18) în mijlocul citatului repetând și subliniind faptul că „fiii voștri și fiicele voastre vor proroci” (versetul 17). În ziua de Rusalii ucenicii au fost umpluți de Duhul Sfânt, ei nu au fost regenerați de acea experiență.

Trebuie atunci să concluzionăm că aveau să existe două venituri separate istoric ale Duhului Sfânt, date de diferența substanțială dintre prorocia lui Ezechiel și cea a lui Ioel? Răspunsul trebuie să fie nu. E mai bine să vorbim despre o promisiune generală a Duhului care avea să includă atât locuirea sa interioară, cât și împuternicirea popoului lui Dumnezeu. Acestea sunt două aspecte ale lucrării Duhului Sfânt promise pentru noua eră.

Promisiunea Duhului nu a fost pe deplin împlinită până în ziua de Rusalii (Fapte 2). Nașterea din fecioară a lui Isus prin puterea Duhului reprezenta zoriile acestei noi ere. Pogorârea Duhului peste El în acea vreme, împreună cu activitatea Duhului prin El de-a lungul lucrării Sale pământești (Matei 3:15; Luca 4:18, 19; Fapte 10:38) slujesc ca model pentru toți credincioșii cărora Domnul le-a promis în Vechiul Testament prezența interioară și împuternicirea Duhului Sfânt.

Pogorârea Duhului peste El în acea vreme, împreună cu activitatea Duhului prin El de-a lungul lucrării Sale pământești... slujesc ca model pentru toți credincioșii...

Terminologia botezului în Duhul

Cartea Faptele conține peste 70 de referințe la Duhul Sfânt. Din moment ce ea relatează venirea Duhului și dă exemple ale experiențelor oamenilor cu Duhul Sfânt, este normal să apelăm la această carte spre a identifica terminologia specifică pentru botezul în Duhul. Următoarele expresii sunt folosite în mod interschimbabil:

- *Botezați în Duhul* (1:15; 11:16);
- *Venirea sau pogorârea Duhului* peste (1:8; 8:16; 10:44; 11:15; 19:6);
- *Revărsarea Duhului* (2:17, 18; 10:45);
- *Promisiunea Tatălui* (1:4) – Tatăl a făcut această promisiune;
- *Promisiunea Duhului* (2:33, 39) – Duhul este promis;
- *Darul Duhului* (2:38; 10:45; 11:17) – Duhul este darul;
- *Darul lui Dumnezeu* (8:20) – darul vine de la Dumnezeu;
- *Primirea Duhului* (8:15-20; 10:47; 19:2);
- *Umpluți de Duhul* (2:4; 9:17).

Din perspectiva frecvenței, expresia *botezați în Duhul Sfânt* este cea mai folosită și apare în fiecare Evanghelie (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33). *Umpluți de Duhul Sfânt* apare destul de frecvent, dar are un sens mai cuprinzător, aspect ce va fi discutat într-un articol viitor.

Botezul în Duhul Sfânt, substantiv echivalent expresiei *botezați în Duhul Sfânt*, nu apare în Noul Testament, dar pentru o mai ușoară exprimare și identificare, este folosit adesea în locul celui din urmă. Termenul *botezul Duhului* are și el un scop folositor.

Nici un termen nu transmite pe deplin toate dimensiunile acestei experiențe. Termenii nu ar trebui înțeleși în mod literal; ei sunt simple încercări ale scriitorilor biblici de a ne ajuta să înțelegem mai bine sensul acestei experiențe. Expresii ca: *botezat, umplut* sau *revărsat*, accentuează faptul că este vorba de o experiență în care credinciosul este pe deplin dominat sau copleșit de Duhul Sfânt. Printre altele, experiența înaltă și intensifică lucrarea existentă a prezenței interioare a Duhului Sfânt.

Botezat de și în Duhul Sfânt

Face Noul Testament distincție între a fi botezat *de* Duhul Sfânt și a fi botezat *în* Duhul Sfânt? Șapte pasaje conțin

verbul a boteza și substantivul *Duhul Sfânt* sau *Duhul*. Învață toate aceste versete același lucru despre relația dintre cei doi termeni?

Nici un botez al Duhului. Scriitorii Noului Testament nu vorbesc nicio dată despre vreun botez al Duhului Sfânt. Termenul este ambivalent și putea fi folosit pentru fiecare din cele două experiențe ale Duhului. Una dintre ele este un botez realizat de Duhul care încorporează credinciosul în trupul lui Cristos. Celălalt este un botez în Duhul care îl împuternicește pe credincios pentru slujire.

Botezat în Duhul. *Experiența penti-costală este cel mai bine descrisă ca „botezat în Duhul Sfânt”* (prepoziția grecească *en*, în Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Fapte 1:5; 11:16, vezi și Luca 24:49; Fapte 1:8). Această formă exprimă cel mai bine traducerea din greacă și transmite cel mai adecvat sensul experienței. Ea este preferabilă din două motive.

În primul rând, prepoziția *en* este prepoziția cu cele mai multe înțelesuri din Noul Testament și poate fi tradusă în funcție de context ca *în, cu, de către, împreună, înăuntru*. Putem elimina ultimele două sensuri ca nepotrivite în oricare din pasajele pe care le discutăm. Putem elimina totodată și *de către* din pasajele aflate în Evanghelii și Fapte, din moment ce Isus și nu Duhul Sfânt este Cel care botează. Acest botez este realizat *de către* Isus *în* Duhul Sfânt.

În al doilea rând, prepoziția *în* este de preferat lui *cu* deoarece ea reflectă imaginea botezului. Verbul *baptizo* înseamnă a cufunda sau a coborî. Ar fi cam ciudat să spunem „El vă va cufunda cu Duhul Sfânt.” Preferința pentru „*în* Duhul Sfânt” este justificată și de analogia sa cu botezul în apă, care are loc *în* apă.

O preferință pentru *în* ca traducere corectă a pasajelor din Evanghelii și Fapte implică mai mult decât o despicare semantică a firului în patru. Ea reflectă o înțelegere corectă a naturii botezului în Duhul Sfânt, accentuând faptul că acesta este o experiență în care credinciosul este cufundat totalmente în Duhul Sfânt.

Botezat *de* Duhul Sfânt. A fi botezat în Duhul Sfânt ar trebui să fie diferit de a fi botezat de Duhul *în* trupul lui Cristos (1 Corinteni 12:13).⁵ Aceeași prepoziția *en* apare în acest verset. Prima parte poate fi tradusă: „Căci de către (*en*) un singur Duh am fost

E mai bine să vorbim despre o promisiune generală a Duhului care avea să includă atât locuirea sa interioară, cât și împuternicirea / umplerea poporului lui Dumnezeu.

**Printre altele,
experiența înaltă și
intensifică lucrarea
existentă a prezenței
interioare a Duhului
Sfânt.**

botezați cu toții într-un singur trup.” *De către* se referă la Duhul Sfânt ca la mijlocul sau instrumentul prin care a avut loc botezul. Experiența despre care vorbește Pavel aici este diferită de experiența menționată de Ioan Botezătorul, Isus și Petru în celelalte șase pasaje.

Cele două grupuri de pasaje despre care discutăm (șase din Evangheliile și Fapte și cel din 1 Corinteni) au câțiva termeni asemănători. Este discutabilă însă insistența ca aceeași combinație de cuvinte, ce apare în versete diferite, să fie tradusă și să însemne același lucru. Dincolo de asemănări, cele două grupuri de pasaje au puține lucruri în comun. De exemplu, Pavel menționează expresia *un Duh*. El nu folosește expresia întregă, formată din două cuvinte, „Duhul Sfânt.” El vorbește despre a fi botezat „într-un singur trup.” Mai mult, expresia „într-un singur Duh” precede verbul a boteza. În toate celelalte pasaje ea urmează verbul (singura excepție este Fapte 1:5 unde, curios pentru unii, apare între *Duhul* și *Sfânt*). Contextul determină adesea alegerea traducerii unui anumit cuvânt sau expresii. De aceea, trebuie să vedem cum folosește Pavel expresii similare sau identice cu „*en* singur Duh.” Contextul imediat, care conține patru expresii de acest gen, ar trebui să fie hotărâtor.

1 Corinteni 12:3 spune: „De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin [*en*] Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul” decât prin [*en*] Duhul Sfânt.” Versetul 9, care conține lista darurilor spirituale prezentată de Pavel, spune: „altuia credința, prin [*en*] același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin [*en*] același Duh.” Această ultimă expresie este identică cu cea din versetul 13; singura excepție e că textul grecesc conține un articol hotărât. În toate aceste apariții din contextul imediat *en* este legat de Duhul Sfânt, iar traducerea *prin* este mult mai evidentă și de aceea mai ușor înțeleasă decât orice altă traducere. Mai mult, întregul capitol vorbește despre activitatea Duhului Sfânt. De aceea, este preferată traducerea „de un singur Duh.”

Conceptul este menționat într-o nuanță puțin diferită în Romani 6:3, care vorbește despre a fi „botezați în Cristos Isus.” Versetul din Galateni 3:27 vorbește și el despre a fi „botezați în Cristos.” Acest botez este diferit de botezul menționat de Ioan

Botezătorul, Isus și Petru în Evangheliile și în Fapte. Duhul Sfânt este cel care ne botează în Cristos, sau în trupul lui Cristos. Dacă nu păstrăm această distincție, vom ajunge la ideea ciudată că Cristos botează în Cristos.

Rezumat. Distincția dintre a fi botezați *de* Duhul și a fi botezați *în* Duhul nu se datorează unor prejudecăți penticostale. O comparație a traducerii lui *en* în 1 Corinteni 12:13 în majoritatea versiunilor principale scoate în evidență această preferință chiar și a cercetătorilor nepenticostali pentru traducerea cu *de*. Următoarele versiuni principale ale Bibliei folosesc traducerea *de*: *King James Version*, *New King James Version*, *New American Standard Bible*, *New International Version*, *Revised Standard Version*, *The Living Bible*, *Today's English Version*, și *The New Testament in Modern English*.

Există o distincție clară în ce privește scopul individual al acestor botezuri. Încorporarea sau botezul în Cristos sau în trupul lui Cristos poate fi găsit în 1 Corinteni 12:13. Acesta este diferit de botezul în Duhul Sfânt, al cărui scop principal este primirea puterii (Luca 24:49; Fapte 1:8).⁶ ▽

Note

1. Partea a II-a se va ocupa de problema succesiunii. Partea a III-a va aborda problema vorbirii în alte limbi ca semn al botezului. Partea a IV-a va discuta scopul botezului în Duhul și terminologia expresiilor a fi umplut sau plin de Duhul Sfânt.

2. Cercetătorii din cadrul tradiției penticostale clasice au scris mult și bine pe această temă. Voi menționa doar câțiva autori: French L. Arrington, Donald A. Johns, Robert P. Menzies, William W. Menzies, Douglas A. Oss, Roger Stronstad.

3. Pentru o discuție mai amănunțită cu privire la teologia narațiunilor vezi Douglas A. Oss, „A Pentecostal / Charismatic View” [O perspectivă penticostală / carismatică] în cartea *Are Miraculous Gifts for Today? [Sunt darurile miraculoase pentru astăzi?]*, editor Wayne A. Grudem (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing, 1996), 260-262; și Donald A. Johns, „New Directions in Hermeneutics” [Noi direcții în Hermeneutică], *Initial Evidence [Dovada inițială]*, editor Garry B. McGee, (Peabody, Massach.: Hendrickson Publishing, 1991), 153-166.

4. Citatele biblice sunt din versiunea New America Standard (în cazul nostru Cornilescu, n. tr.), dacă nu sunt alte mențiuni.

5. Acest aspect va fi discutat în Partea a II-a.

6. Unii cercetători respectați din tradiția penticostală clasică, preferă traducerea *în* și interpretează versetul ca făcând referire la botezul penticostal, în Duhul.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ ȘCOALA DUMINICALĂ PENTRU BISERICĂ

În fiecare săptămână nenumărați voluntari predau la Școala duminicală. În restul săptămânii, acești învățători voluntari sunt instalatori, asistenți medicali, poștași, businessman și ospătari. În fiecare duminică ei deschid Cuvântul lui Dumnezeu și împlinesc Marea Trimitere (Matei 28:18-20). Pot voluntarii să fie ucenicizatori eficienți?

Smith Wigglesworth era instalator când a devenit un slujitor eficient după ce a fost umplut cu Duhul Sfânt. În Noul Testament, Isus a ales pescari, colectori de taxe și confecționeri de corturi. El nu doar le-a pus la dispoziție un trimestru și le-a arătat o sală de clasă. Isus le-a dat o viziune, pentru ca ucenicii Lui să facă o schimbare în lume. El le-a dat o învățătură bună și le-a răspuns la întrebări. El le-a dat oportunități să slujească. El i-a împuternicit cu Duhul Sfânt.

Astăzi, în Școala duminicală predau același fel de oameni ca și cei pe care Isus i-a trimis. Unii învățători de Școala duminicală sunt deja ucenicizatori foarte eficienți. Alții, deși credincioși slujbei lor, pot deveni mult mai eficienți. Dacă noi putem să-i îndrumăm pe acești voluntari în lucrare, impactul slujirii lor poate fi mai mare.

Cum poate un pastor să formeze învățători credincioși pentru a deveni ucenicizatori care să schimbe vieți?

CLARIFICĂ MISIUNEA PREDĂRII ÎN ȘCOALA DUMINICALĂ

Misiunea Școlii duminicale nu este doar să completeze fiecare lecție în fiecare săptămână sau să umple capetele studenților cu informații biblice. Scopul Școlii duminicale este să schimbe radical viețile studenților. Toți ucenicii sunt chemați să devină pe deplin urmași devotați ai lui Cristos. Școala duminicală îi pune pe oamenii lui Dumnezeu în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să poată fi pus în oamenii lui Dumnezeu, transformându-i din interior spre exterior. Un pastor care este dedicat ucenicizării care schimbă vieți poate clarifica misiunea Școlii duminicale.

RĂSPÂNDEȘTE O VIZIUNE ORGANIZATĂ

Viziunea Școlii duminicale ar trebui să fie în concordanță cu viziunea generală a bisericii. Pastorii care au o viziune cu privire la planul lui Dumnezeu pentru biserică și comunitate vor avea de câștigat dacă vor transmite această viziune profesorilor și liderilor. Aceasta îi va ajuta pe voluntari să înțeleagă cum poate contribui Școala duminicală la sănătatea spirituală generală a bisericii.

EVALUAREA CONDUCERII ȘI EVALUAREA PROPRIE

Pastorii pot ajuta profesorii și liderii să evalueze ef-

iciența Școlii duminicale în prezentarea informației și principiilor biblice într-un context care duce la schimbarea vieții și slujirii. Dacă scopul este să devenim asemănători cu Cristos, cum procedăm? Câți băieți la vârsta junioratului întorc și celălalt obraz? Câte fete de liceu sunt voluntare pentru a supraveghea copiii? Câți oameni de afaceri îi hrănesc pe cei săraci? Câți adulți de vârsta a doua sunt voluntari în lucrare? Câți părinți nemântuiți devin credincioși? Câți studenți sunt umpluți cu Duhul Sfânt? Cât de des ies studenții din clasele lor pentru a sluji comunității?

ÎMPUTERNICIREA PROFESORILOR ȘI CUM POT MENTORII DEVENI MODELE

Ți-ar place să vezi Școala duminicală din biserică ta cum se ridică la un nou nivel al slujirii eficiente? În timp ce te rogi gândește-te cum poți ajunge în acest proces? Petrece timp cu profesorii. Aceasta comunică importanța lor în slujirea bisericii. Întâlnește-te cu profesorii cel puțin o dată pe semestru. La întâlniri prezintă modelul de predare pe care ai vrea să-l folosească profesorii. Vrei ca ei să devină studenți fundamentați? Folosește învățătura interactivă ca să-ți comunici viziunea. Dă profesorilor autoritate. Permite-le să decidă cum să ridice calitatea Școlii duminicale. Lasă-i să stabilească ucenicia pe termen lung și scopurile evanghelice pe care să le poată folosi în evaluarea eficienței lor. Aceste scopuri trebuie să fie destul de specifice, astfel profesorii vor ști când le-au atins. Condu întâlnirile ca un ajutor care trasează obiective, răspunde la întrebări și împarte profesorii după nivelul de vârstă, la care ei predau, astfel încât să poată dezvolta strategii adecvate vârstei pentru a atinge scopuri în slujire. La sfârșitul fiecărei întâlniri, atât tu cât și profesorii ar trebui să știți că ați făcut un progres capabil să ridice Școala duminicală la un nou nivel al eficienței.

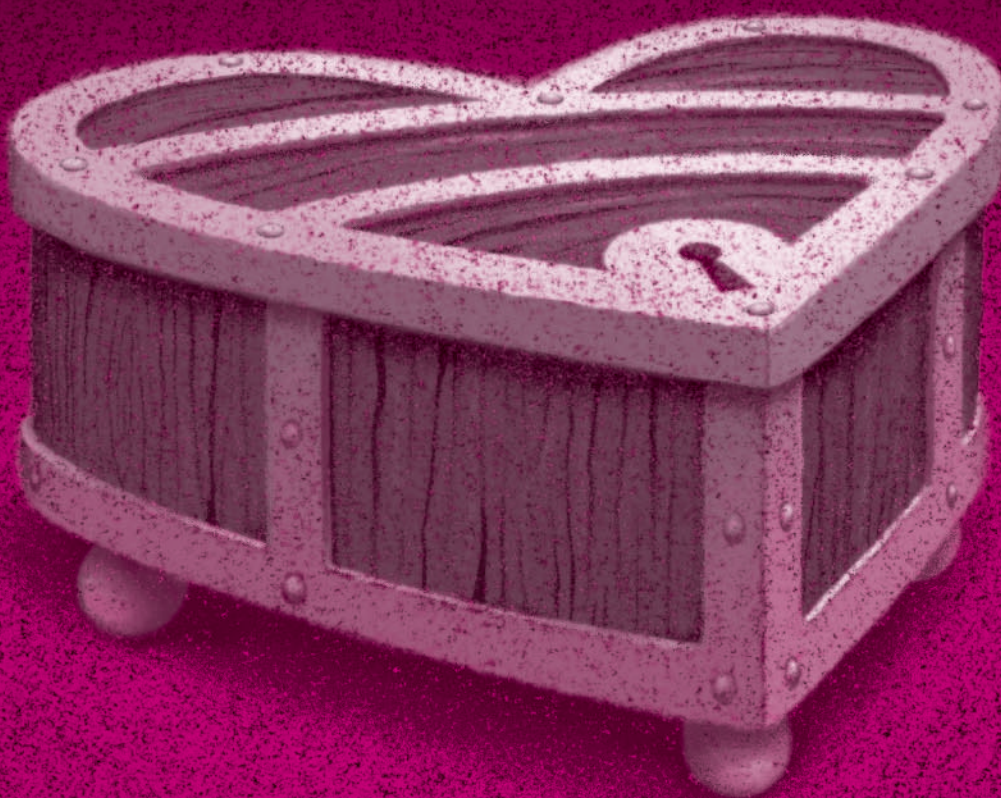
Școala duminicală are potențialul să transforme vieți. Ea are capacitatea să mobilizeze credincioșii pentru slujire. Școala duminicală poate ajuta bisericile să-i includă în familia lui Dumnezeu pe toți cei ce vin. Ea îi poate pregăti pe credincioși să meargă să-i găsească pe cei ce au nevoie de Cristos. Totuși școlile duminicale nu ajung eficiente peste noapte. În conformitate cu Efeseni 4 profesorii sunt pregătiți de liderii bisericii care-i învață pe alții despre activitățile slujbei.

În calitate de pastor, tu ești cheia pentru creșterea impactului Școlii duminicale în actualii și viitorii membri ai bisericii tale. ▽

-Sharon Ellard, coordonatorul promovării Școlii duminicale, Springfield, Missouri

Sentimentele ascunse ale

INIMII

Fiecare din noi are un rezervor de sentimente înrădăcinate în relații semnificative cu oamenii din trecutul nostru - părinți, bunici, frați, prieteni din copilărie, foști iubiți și chiar foști soți. Cu cât oamenii și circumstanțele din prezent se aseamănă cu oamenii și circumstanțele din trecut, cu atât mai mult există probabilitatea ca reacția noastră prezentă să fie influențată de sentimentele ascunse ale inimii. Astfel, reacții total obiective la viață sunt extrem de rare. Interacțiunile dintre slujitori și laici pot să stimuleze aceste șabloane istorice ale reacțiilor emoționale.

RELAȚIA SLUJITOR-LAIC ESTE UNICĂ

Relația dintre lucrători și membri este unică. În nici o altă relație profesională nu există aceeași intensitate emoțională. Doctori și terapeuți care experimentează acest fenomen sunt cu mult mai protejați de (1) o natură profesională a relațiilor lor mult mai structurată și (2) timpul limitat pe care-l petrec cu fiecare pacient. Slujitorii, totuși pot fi cu membrii bisericii chiar și de peste 5 ori pe săptămână pentru serviciile bisericii, întâlnirile bordului și comitetului, evenimentele sociale ale bisericii și momente de părtășie.

Relația slujitor-persoană laică se aseamănă cu relațiile familiale. Isus a vorbit despre similaritățile dintre familia naturală și cea spirituală a unei persoane (Marcu 3:31-35). Probabil aceasta explică de ce pastorul este văzut deseori ca un părinte suplinitor de către multă lume.

Când slujitorii și laicii au avut relații familiale sănătoase, relația lor unul cu altul are toate șansele să fie una plăcută. Dar dacă au experimentat relații familiale nesănătoase ar putea exista unele situații tensionate în familia bisericii.

SLUJITORII CA ȘI MODELE DE AUTORITATE

Slujitorii care nu au avut relații sănătoase cu cel ce deținea autoritatea în familia sa naturală s-ar putea

să aibă dificultăți în a fi un model de autoritate sănătoasă în bisericile lor. Unii s-ar putea să abuzeze de autoritatea lor, alții s-ar putea să nu fie în stare să primească critici, iar alții s-ar putea să fie prea timizi pentru a-și exercita autoritatea în calitate de slujitor chiar în momentele când aceasta este critică pentru unitatea bisericii.

Persoanele laice care au avut părinți autoritari ar putea fi predispuși să deteste orice expresie a autorității bisericii, indiferent cât de sănătoasă ar fi ea. Acești oameni s-ar putea repezi cu mânie la slujitor - eliberând mânia pe care nu au putut niciodată să o exprime față de părinții lor.

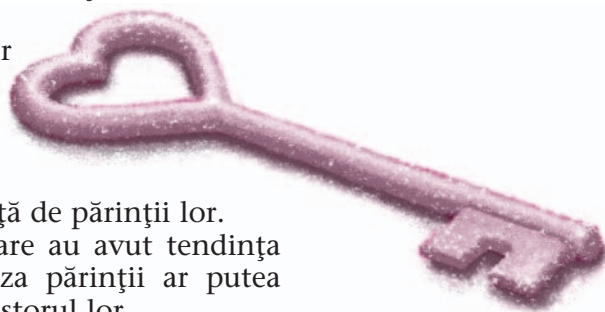
Acei membri care au avut tendința de a-și idolatriza părinții ar putea face la fel cu pastorul lor.

În ochii unor membri, slujitorul și familia sa nu pot face nimic bine. Dar în ochii altora nu pot face nimic greșit. Adevărații slujitorii nu pot fi duși în eroare de critici sau fani. Ei știu că adevăratul slujitor se află undeva la mijloc.

Numai Dumnezeu știe complicațiile nesfârșite apărute în viețile unor slujitori sinceri, membri ai comitetului și persoanelor laice din cauza acestor sentimente ascunse și neînțelese ale inimii (Ieremia 17:9; Ioan 1:8)

SLUJITORII CA SOȚI ȘI IUBIȚI IDEALIZAȚI

Acei care cred că partenerul de viață este insensibil au tendința de a vedea în pastorul lor toate trăsăturile romantice și tandre care lipsesc de acasă. Dar în cele mai multe cazuri o discuție sinceră cu partenera slujitorului l-ar ajuta să-și schimbe punctul de vedere cu unul mult mai realist. O altă situație posibil periculoasă are loc atunci când persoanele de sex opus cer consiliere de la slujitori. De obicei ei suferă de relații sentimentale abuzive sau distruse și se întâlnesc cu slujitorul într-o perioadă vulnerabilă a vieții lor. Indiferent de circumstanțe, slujitorii

Cu cât oamenii și circumstanțele din prezent se aseamănă cu oamenii și circumstanțele din trecut, cu atât mai mult există probabilitatea ca reacția noastră prezentă să fie influențată de sentimentele ascunse ale inimii.

sunt responsabili legal și moral de a se proteja pe ei înșiși și pe cei consiliați de orice încălcare a barierelor psihice și de orice sentiment romantic pe care l-ar putea experimenta în timpul ședințelor de consiliere.

Consilierii profesioniști se referă la sentimentele stârnite în cei consiliați de către consilieri prin amintiri despre oameni și situații din trecut prin *transfer*. În mod similar același tip de sentimente, ce apar în mintea consilierului în timpul ședinței de consiliere, se numește *contratransfer*.

Transferul este procesul inconștient prin care consiliatul transmite consilierului acele sentimente și fantezii, pozitive sau negative, înrădăcinate în reacțiile față de oameni importanți din trecutul lui.

Contratransferul este răspunsul emoțional inconștient al consilierului către consiliat, răspuns care de multe ori interferează cu obiectivitatea.

Satan profită de aceste sentimente ascunse ale inimii pentru a frustra procesul de vindecare pentru a aduce cât mai multă distrugere posibilă

Satan profită de aceste sentimente ascunse ale inimii pentru a frustra procesul de vindecare, pentru a aduce cât mai multă distrugere posibilă atât celui consiliat cât și slujitorului consilier.

atât celui consiliat cât și slujitorului consilier.

Slujitorii înțelepți înțeleg că orice sentiment amoros pe care consiliații îl pot nutri față de ei nu există datorită atracției lor fizice irezistibile sau farmecului personal. Astfel de sentimente se dezvoltă din admirația pentru el și implicit încrederea în slujitor ca și om a lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost slujitori această atracție nu s-ar fi dezvoltat. Consiliații pot fi „îndrăgostiți” de părintele/soțul ideal din visurile lor

- reprezentantul lui Dumnezeu care încearcă să le explice dragostea divină, nu persoana în carne și oase care stă în spatele biroului consilierului.

DEZVOLTÂND ȘI PUNÂND ÎN PRACTICĂ CONTROLUL

Slujitorii trebuie să păzească cu grijă încrederea fiecărui consiliat și să-și asume responsabilitate totală pentru toate tranzițiile emoționale din timpul procesului de consiliere. El trebuie să protejeze atât pe consiliații vulnerabili cât și pe ei înșiși de sentimentele consiliaților pentru ei. De asemenea ei trebuie să se protejeze și pe ei și pe consiliați de sentimente neadecvate pe care le dezvoltă unii față de alții.

Dar cum poți face asta? Te disciplinezi pentru a parcurge unii pași în a pregăti fiecare ședință de consiliere. Când intru prima dată în birou dimineața încep prin a mă pregăti spiritual și mintal pentru oamenii cu care am să mă întâlnesc.

Încep prin a semna lista de întâlniri și îmi notez în minte setul unic de emoții pe care numele fiecărui client mi-l aduce în gând. De asemenea vreau ca Domnul să mă ajute să-i slujesc pe toți la fel de bine, eu nu am aceleași sentimente față de fiecare dintre ei.

Dacă vrei să fii sincer și eficient în situațiile de consiliere nu poți să ignori unicitatea persoanei cu care te întâlnești și reacția ta particulară față de el sau ea. Bineînțeles, nu împărtășești această informație cu consiliatul.

Ocazional numele unei consiliate atractive și provocatoare apare pe lista mea. Sentimentele mele răspund imediat posibilității de a o vedea. Cu toate că ea poate fi atrasă de mine în fanteziile mele și nu

© 1998 DAN PEGODA

PRINCIPII GENERALE PENTRU CONSILIEREA PASTORALĂ

1. *Păstrează confidențialitatea.* Excepție de la această regulă va fi dacă acolo sunt motive etice sau morale care să dicteze ruperea confidențialității. Este imperativ ca slujitorii să se familiarizeze cu legile din statul de care aparțin cu privire la înștiințările făcute de client clerului și excepția de la confidențialitate.
2. *Evitați să manipulați consiliatul.* Multe persoane aflate în criză care caută ajutorul slujitorilor sunt vulnerabile.
3. *Evitați să luați decizii pentru persoana care caută ajutor.* Multe persoane vin la slujitor așteptând revelarea unor răspunsuri divine la problemele lor. Slujitorul poate da direcții (lui sau ei) în procesul de consiliere, dar trebuie să aibă grijă să nu ia decizii pentru consiliat.
4. *Nu transmiteți mesajele într-un mod nepotrivit.* Există în slujirea reconciliatoare un timp când interpretarea comportamentului sau a cuvintelor unei persoane față de alte persoane poate fi oportun și sănătos. Totuși, pentru că slujitorul adesea are contact cu familia sau grupul cu care consiliatul poate fi în conflict sau este înstrăinat de ei, uneori acolo este dorința sau așteptarea din partea consiliatului ca slujitorul să fie mesagerul. Aceasta nu este potrivit.
5. *Nu fi sadic.* Slujitorul trebuie să fie atent, nu să caute informații care nu sunt potrivite pentru a fi făcute publice. Să cauți informații pentru satisfacție personală este nepotrivit, nedrept și cu efect contrar.
6. *Să nu devii niciodată romantic sau implicat sexual în relațiile cu un consiliat.* Relația de consiliere om la om cu o persoană de sex opus poate fi foarte ispititoare. Slujitorii trebuie să se asigure că mai este altcineva în preajma biroului dacă el consiliează pe cineva de sex opus. Ei trebuie de asemenea să vadă o astfel de persoană doar pentru trei ședințe.

- Adaptat după Randolph K. Sanders, ed. *Christian Counseling Ethics: O carte pentru terapeuți, pastori și consilieri* (Downers Grove, InterVarsity Press, 1997), 83-84. Utilizat cu permisiune.

ale ei, este întotdeauna responsabilitatea mea să fac ședința sigură și pentru ea și pentru mine.

De-a lungul anilor Domnul m-a ajutat să observ și să definesc o disciplină de protecție pentru consiliatele mele și pentru mine care s-a dovedit a fi eficientă. Ea constă în 8 pași simpli și logici:

1. Mențineți o distanță fizică de 2-4 metri. Fiecare avem nevoie de 1-1,5 m pentru a ne simți în siguranță.

2. Fiți atenți prin rugăciune la sentimentele din timpul procesului de consiliere.

3. Fiți atenți în timpul rugăciunii la sentimentele pe care le simțiți din partea consiliatului.

4. Înțelegeți că procesul consilierii este un angajament într-un război spiritual purtat în ciuda pornirilor, fanteziilor și ideilor din care vor veni alegerile consiliaților.

5. Înțelegeți importanța utilizării adevărului biblic și a rugăciunii pe parcursul procesului de consiliere.

6. Respectați consiliații ca și copii ai lui Dumnezeu și respectați limita fizică cu sfințenie. (Eu niciodată nu am

atins o femeie pe care am consiliat-o).

7. Înțelegeți că în fiecare moment al procesului de consiliere controlul vostru asupra vieții și lucrării pe care Dumnezeu v-a dat-o este singurul la fel de sigur ca și cei 2-4 metri menținuți ca și distanță între tine și consiliat.

8. Amintește-ți frecvent ce s-ar întâmpla cu soțul/soția ta, familia ta, slujirea ta, tovarășii de slujire și cu toți aceia care și-au pus încrederea în tine, dacă ei ar afla că tu te-ai discreditat pe tine însuși sau pe oricine altcineva prin lipsa controlului de limită fizică în relația de consiliere.

În fiecare an, eu văd diferiți lucrători cum dau faliment în a se disciplina pe ei înșiși în relația lor cu consiliații de sex opus. Aceasta este o arie cu toleranță zero. Astfel de comportament pătează imaginea lui Cristos.

De puține ori cei care fac aceste slujbe se gândesc la faptul că discreditarea nu afectează doar familia consiliatului, ci și „abilitatea” celor din biserică de a avea încredere în alt slujitor. În nenumărate rânduri membri din conducere, furioși și dezamăgiți, mi-au spus: „Cum îți închipui că am să explic copiilor mei că pastorul nu mai poate fi pastorul nostru?” Congregația a cărei pastor a căzut este un grup de oameni adânc rănit.

ALTE SENTIMENTE CARE POT COMPLICĂ RELAȚIILE

Tentația sexuală nu este singura cale prin care Satan folosește sentimentele ascunse ale inimii pentru a distruge pacea dintre membri. Slujitorii trebuie de asemenea să păzească relațiile lor cu comitetul, conducerea și membrii bisericii.

Este necesar ca ei să fie informați despre trei sentimente fundamentale care de

[Continuare în pagina 28]

RUGĂCIUNEA SCHIMBĂ ORICE LUCRU

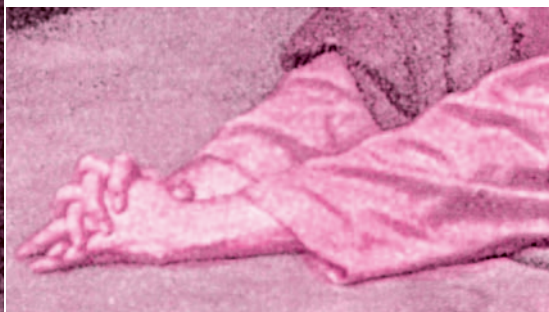
De Donald R. Spradling

RUGĂCIUNEA

ASCUTE

CUȚITUL

LUCRĂRII.

DOMNUL A ȘTIUT

ACEST LUCRU;

TOCMAI DE ACEEA

CU TOATE CERERILE

LUATE ASUPRA LUI

A MERS DEOPARTE

SĂ SE ROAGE.

Un proverb african afirmă: „În fiecare dimineață o gazelă este conștientă că trebuie să depășească rezistența leului sau va fi mâncată. Și în fiecare dimineață un leu este conștient că trebuie să depășească viteza gazelei sau va muri de foame. Deci, dacă tu ești o gazelă sau un leu, în fiecare dimineață când te trezești trebuie să fii capabil să alergi.”

Alergarea are priorități și valori diferite pentru gazela și leul din jungla africană față de gazela și leul de la grădina zoologică din America. Realitățile vieții și morții istorisesc, de asemenea, despre alergare ca fiind o prioritate zilnică. Rugăciunea trebuie să aibă aceeași prioritate de necălcăt dacă vrem să experimentăm acea putere care schimbă orice lucru din viața noastră.

O femeie foarte disperată și cu lacrimi în ochi m-a sunat într-o zi și mi-a explicat că sora ei tocmai a fost ucisă. „Cum pot fi oamenii atât de răi?” a întrebat ea incapabilă să coopereze cu durerea și deziluzia.

Eu imediat am început să o consiliesc și să o mângâi, dar am auzit o voce intermediară spunându-mi: „Ea nu are nevoie de consiliere, ea are nevoie de rugăciune”. Fără ezitare am condus-o la Cel care poate vindeca suferința și poate potoli furtuna sufletului ei. Pentru că știam că rugăciunea era rezolvarea, am avut încredere și am fost gata să mă rog pentru ea și cu ea. În următoarele secunde furtuna a început să se oprească și pacea liniștitoare a adus speranța. Rugăciunea a fost arma noastră și a adus victoria.

RUGĂCIUNEA TREBUIE ADMINISTRATĂ

Se pare că noi nu credem că Dumnezeu ne poate da un mediu accesibil și semnificativ în care să fim împreună, să creștem și efectiv să trăim o viață de învingător. Totuși, asemănător multor lucruri care sunt accesibile și familiare vieții zilnice, rugăciu-

nea adesea devine și ea un lucru comun și opțional. În lumea noastră neorganizată și indisciplinată, rugăciunea este singura importantă în momentele de criză sau pentru slujirea cauzelor personale.

Majoritatea oamenilor sunt de acord cu semnificația rugăciunii și ar vrea să se roage mai des și mai cu eficiență, dar inamicul comun este timpul. Noi spunem: „eu, doar, nu am timp.” Acesta este simplul adevăr. Când jumătate din oameni petrec timp să se uite la televizor în fiecare zi, timpul nu mai este un motiv pentru care rugăciunea să nu poată fi administrată acolo unde a fost planificată.

Noi decidem ce vom face cu timpul. Unii spun: „Dacă tu vrei să aduci ceva la îndeplinire, întreabă o persoană ocupată.” De ce? Oamenii ocupați administrează prioritățile și folosesc cel mai bine timpul. Timpul de rugăciune trebuie să fie administrat sau el nu va deține niciodată un loc important. Aristotel spunea: „Noi suntem ceea ce facem în mod frecvent.” Atunci, excelența nu este un act, ci un obicei.

Dacă acesta este adevărul, rugăciunea va da roade doar atunci când ea va ocupa locul superior. Noi trebuie să o includem în partea nonnegociabilă a vieții.

TU POȚI SĂ O FACI

Multe persoane au scuze pentru că nu pot sau nu vor să facă ceva important. De exemplu, acei care au nevoie să piardă din greutate se scuză atunci când sunt provocați zicând: „Problema cu greutatea este genetică; Eu nu o pot schimba.” sau „Problema mea este medicală, pentru aceasta eu mi-am creat multe probleme cu dieta.”

În aproape toate cazurile aceasta este o cale în care să faci ceea ce este important. Tu ai nevoie să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu mai mult timp: „Duhul este dat pentru folosință nu este dat pentru a ne retrage de la pericol...” (2 Timotei 1:7).

Nu știu pe nimeni care cu consecvență să se bucure de primele momente ale unui program de exercițiu. Doar după ce începem să ne rugăm apare o euforie și o ungere.

Noul Testament Amplificat completează acest verset pe următoarea cale: „(El ne-a dat spre folosință Duhul) de putere, de dragoste, de calm, un bun echilibru mintal, disciplină și autocontrol.” Dumnezeu este pregătit să vă dea spre folosință darul disciplinei și al autocontrolului. Tu ai o problemă, dar poți s-o învingi și să devii puternic prin rugăciune. Tu te poți ruga mult mai des și mai eficient. Aceasta este o chestiune de alegere.

MODELUL RUGĂCIUNII NOASTRE

Un eveniment dramatic este conturat în Luca 9. Isus le-a dat ucenicilor Lui autoritatea de a predica Vestea Bună, de a scoate demonii și de a vindeca bolnavii. Ei au mers de la un capăt la celălalt al regiunii ca să proclame Noua Împărăție, să vindece bolnavi și să înfăptuiască minuni. Câteva zile mai târziu, Isus a vorbit cu Petru, cu Iacov și cu Ioan și au mers pe munte să se roage, iar „pe măsură ce El se ruga aspectul înfățișării Lui a fost schimbat” (versetul 29)

Corelația dintre schimbarea aspectului lui Isus și rugăciune este incontestabil. Lucruri dramatice și glorioase încep să iasă la iveală pe măsură ce El se roagă. Cu toate că ar fi lipsit de înțelepciune să credem că orice rugăciune va fi însoțită de scăpări de fulger și vizita curierilor cerului, fiecare rugăciune adresată lui Dumnezeu va avea parte de audiiență și confirmarea Lui.

Modelul rugăciunii din Luca 9 este în aceeași măsură pentru practica noastră cum a fost și pentru cei de pe munte. Dumnezeu a vrut să folosească această experiență a schimbării pentru a fi văzută. Ucenicii au fost invitați la această întâlnire pentru ca să învețe și să practice.

Pe măsură ce Isus se ruga, înfă-

țișarea Lui se schimba; hainele Lui au căpătat o strălucire supranaturală; prietenii din cer L-au vizitat pe neașteptate pentru a-L povățui, o voce a confirmat venirea Lui de la Tatăl și ucenicii au mărturisit Gloria lui Dumnezeu într-o măsură extraordinară - toate acestea prin rugăciune.

Urmările acestei puteri au fost evidente când Isus și ucenicii au coborât printre imposibilitățile umane. Un tânăr a fost vindecat (vindecarea unui îndrăcit).

Trei lucruri ies în evidență din acest model al rugăciunii care ne poate schimba viața.

UTILITATEA RUGĂCIUNII

Urgența și sensul profetic care-l avea lucrarea imediată, desigur că L-a determinat pe Isus să facă aceste rugăciuni de veghere. El era obișnuit cu rugăciunea și-i cunoștea valoarea. El se ruga dimineața devreme (Marcu 1:35); El se ruga singur (Marcu 6:46; Luca 5:16); El se ruga cu mare încredințare (Luca 6:12; 22:41). El a făcut din rugăciune o prioritate care să rămână o disciplină de la copilărie la cruce.

Unii spun, „Nu cantitatea rugăciunii, ci calitatea ei este importantă.” Acesta este un alt mic mecanism de-al nostru pentru a scăpa. Deși este adevărat că, mai importantă este calitatea decât cantitatea, este și un alt adevăr care realizează mult și face mari isprăvi pentru Împărăție Isus spunea: „Firea nu poate fi scoasă afară decât cu post și cu rugăciune.” (Marcu 9:29). Aceasta este înțelepciunea de a înțelege importanța rugăciunii atâta timp cât ea se referă la eficiența noastră.

În cartea lui, „Șapte obiceiuri foarte utilizate de oameni” Stephen Covey, împărtășește o povestire specifică:

Imaginați-vă că ați chemat pe

cineva să lucreze cu febrilitate la tăierea unui copac din pădure.

„Ce faci?” întrebi tu.

„Nu vezi?” vine replica nerăbdătoare. „Sunt ocupat cu tăierea acestui copac.”

„Tu arăți extenuat” exclami tu. „Peste cât timp termini aceasta?”

„Peste 5 ore,” răspunde el, „și sunt frânt. Aceasta este o muncă grea.”

„Bine, de ce nu iei o pauză pentru câteva minute și să ascuți fierăstrăul?” îl întrebi. „Sunt sigur că ar merge mult mai rapid.”

„Eu nu am timp să ascut fierăstrăul” zice omul energic, „Sunt foarte ocupat cu tăiatul.”

Noi cădem de asemenea deseori pradă tocirii pânzei de fierăstrău. Noi suntem ocupați, în mișcare constantă. Calendarul nostru este plin. Dar pânza de fierăstrău este tocită.

Rugăciunea ascute tăișul slujirii. Domnul nostru știa aceasta; totuși cu toate cererile care-I erau adresate, El mergea la o parte și se ruga. Acolo a avut loc o schimbare. Discuția Lui cu Moise și Elisei referitor la răstignirea de la Ierusalim, precum și confirmarea prezenței și vocea Tatălui au venit în timpul de rugăciune. Lucrarea de mântuire, așteptarea Lui la picioarele muntelui a avut de asemenea corelație directă cu această sesiune de rugăciune. Utilitatea rugăciunii este totdeauna stabilită de acest model al rugăciunii.

Exercițiul rugăciunii

Rugăciunea probabil la toți ucenicii, în mod asemănător, este dificilă. Cea mai bună cale de a te ruga este să începi. Nu știu pe nimeni care cu consecvență să se bucure de primele momente ale unui program de exercițiu. Doar după ce începem să ne rugăm apare o euforie și o ungere.

Miracolele pot să aibă loc pe măsură ce noi ne apropiem de ora de rugăciune sau în timp ce ne

Majoritatea oamenilor sunt de acord cu semnificația rugăciunii și ar vrea să se roage mai des și mai cu eficiență, dar inamicul comun este timpul.

rugăm la fel ca în cazul fiului chinuit. (Luca 9:37-42) Un tânăr fiu a fost eliberat de sub activitatea demonică. Pe când Petru și Ioan erau în drum spre templu să se roage, un bărbat olog a fost vindecat (Fapte 3:1-10) Noi trebuie să învățăm să provocăm aceste practici de credință comună și mijlocire.

Să sincronizezi rugăciunea nu este la fel de greu ca și acțiunea rugăciunii. Unii oameni sunt matinali și pot să se roage devreme. Alții se roagă mai bine la amiază sau seara. Un timp planificat, o agendă a rugăciunii este importantă. Câteva scuze funcționale spun astfel: „Eu mă rog tot timpul.” Astfel, câteva persoane vor spune de asemenea, „Îmi fac exercițiul în timp ce merg spre slujbă. Fiecare variantă este bună, dar nimic nu poate să substituie rețeaua planificată a rugăciunii.

Am urmat în ultimii patru ani un program în opt pași care mi-a dăruit marele test ce a ajutat vieții mele. Fiecare pas este mai important decât altul pentru viața mea sau vital pentru lucrarea Domnului. El a început cu rugăciune și mulțumire pentru familie, biserică, națiune, misiune, prieteni, slujire, proiecte și nevoi. Eu mă rog o oră și această rugăciune o urmez în fiecare zi. -365 de ore, 15 zile de rugăciune în fiecare an. Mulți din congregația mea au ales de asemenea acest exercițiu pentru rugăciunea lor personală, și aceasta a adus o reînnoire a vieții spirituale.

Există la fel de multe opțiuni de rugăciune ca și planificările personale, dar la final tu trebuie să-ți formulezi o rugăciune care să urmărească schimbarea lumii tale.

William Hinson, pastor la First Methodist Church în Huston, Texas vorbea despre un exercițiu de rugăciune excepțional legat de

congregația lui. El a simțit că rugăciunea lui pentru o congregație așa mare este prea generală, deci a grupat oamenii lui în câte zece. Mai târziu el i-a informat despre rugăciunea făcută asupra lor în fiecare zi a săptămânii și i-a provocat să-i împărtășească orice nevoi spirituale. Biserica a experimentat un mare succes pe măsură ce rugăciunea acestui pastor a devenit pentru fiecare membru un exercițiu personal. Eu am început acest proces în biserica mea și răspunsul a fost peste așteptări.

Exercițiul rugăciunii va fi întotdeauna dificil, dar rezultatele sunt incredibile. Elocvența rugăciunii continuă să lucreze peste milenii. „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea și se va abate de la căile lui rele; îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.” (2 Cronici 7:14)

Puterea exponențială a rugăciunii

Toate acestea pot fi înfăptuite prin rugăciuni care nu au fost niciodată provocate; dar când oamenii îl cheamă pe Dumnezeu, puterea de schimbare a Cuvântului lui Dumnezeu și Duhul Sfânt realizează în ei o experiență capabilă să le schimbe viața.

Programarea rugăciunii este responsabilitatea noastră, dar confirmarea rugăciunii este aface-rea lui Dumnezeu. J. Edwin Orr spunea, „Dumnezeu este gata oricând să facă ceva împreună cu poporul Lui, El totdeauna stă cu ei să se roage.”

David Barret zicea despre mișcarea de rugăciune care s-a răspândit în lumea întreagă:

- 170 milioane de creștini sunt angajați zilnic în rugăciune pentru trezire și evanghelizare.

- 20 milioane pretind că rugăciunea este îndeletnicirea trupu-

lui lui Cristos.

- 10 milioane de grupuri de rugăciune pretind că trezirea este una dintre primele rugăciuni de pe agendă.

Acesta poate fi ceasul pentru puterea exponențială a lui Dumnezeu spre a fi realizată prin rugăciune, o trezire universală (și secerișul sufletelor). Fapte 4:31 vorbește că atunci când oamenii s-au rugat, locul unde erau ei s-a zguduit. Această referință nu a fost menționată spre a fi o întâmplare izolată, ci un principiu care să inspire.

Gazela și leul știu că alergarea este pivotul supraviețuirii. Bărbații și femeile slujirii știu că rugăciunea este crucială pentru supraviețuire. Dacă nu ne rugăm noi vom fi surprinși și devorați de către violentul leu. Dacă noi nu ne rugăm, niciodată nu vom avea darul slujirii și har pentru a rămâne victorioși.

Liderii Bisericii primare simțeau locul critic. Atunci când lista devenea supraîncărcată cu nevoi noi în slujire, ei pregăteau o rezolvare strategică. „...Alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care-i vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” (Fapte 6:3, 4)

Rugăciunea care schimbă toate lucrurile trebuie să fie înainte și după toate lucrurile. ▽

Donald R. Spradling este pastor senior al Christian Life Church, Long Beach, CA.

Rezolvarea conflictelor din biserică în mod creativ

PARTEA II

DE RICHARD D.
DOBBINS

Oferă proeminență fără putere, având credința că poporul lui Dumnezeu va da conducerea celor cărora le aparține: în mâinile unor credincioși maturi și responsabili.

Partea I a acestei serii a prezentat modul în care au folosit apostolii fazele rezolvării conflictelor – dezamorsarea, deliberarea, decizia – pentru a rezolva conflictele majore din Biserica primară (Fapte 6:1-7). Am discutat procesul dezamorsării și am început să privim faza deliberării. Partea a II continuă cu etapa deliberării: lucrând cu oamenii dificili din biserica ta.

OAMENI PARANOICI

Oamenii paranoici doresc proeminență și putere. Permițându-le să aibă ceea ce vor ar rezulta un lucru dezastruos atât pentru ei cât și pentru biserică. Dumnezeu îi iubește și vrea să-i ajute, iar pastorii îi pot ajuta cel mai bine oferindu-le proeminență, însă fără putere.

Care sunt pozițiile cele mai potrivite din biserica ta pentru această descriere? Soliștii? Coriștii? Ușierii? Astfel de poziții implică niște responsabilități legitime care trebuiesc făcute în fiecare adunare. Pune oamenii paranoici în locuri publice – unde sunt văzuți și unde se simt importanți. Totuși, să te ferească Dumnezeu dacă un astfel de om ajunge în comitet, lider de închinare sau director de Școală duminicală!

De ce să-i pui în poziții vizibile? Pentru că în cazul în care le găsești o poziție vizibilă fără să le oferi și putere, adunarea ta va vedea ce vezi și tu, iar eforturile perturbatoare ale oamenilor paranoici din biserica ta vor fi controlate. Ei nu vor avea posibilitatea de a lua decizii sau de a participa la ședințele comitetelor.

Cu toate acestea, trebuie să îi minte că membrii bisericii tale care recunosc astfel de oameni paranoici și problemele lor, nu vor fi de acord dacă îi vei ataca. De ce? Pentru că *poziția* de pastor trebuie să fie deasupra unui astfel de comportament. Cere ajutorul lui

Dumnezeu pentru a face distincție între sentimentele tale și simțul responsabilității pe care-l ai în astfel de situații. Acest lucru te va ajuta să acționezi pe baza *poziției* tale de pastor și lider spiritual al adunării, în loc să reacționezi datorită sentimentelor tale *personale*.

Oferă proeminență fără putere, având credința că poporul lui Dumnezeu va da conducerea celor cărora le aparține: în mâinile unor credincioși maturi și responsabili. În același timp, ajută-ți adunarea să iubească suficient acești oameni pentru ca ei să permită trupului lui Cristos să le ofere acea terapie necesară pentru inimile și mințile lor.

Dacă anumiți oameni ți-au făcut doar probleme, poate că tu trebuie să te schimbi. Întreabă și alți pastori care au lucrat cu ei și vezi dacă au creat probleme și în alte biserici. Caută să afli cum au lucrat în situațiile de conducere și putere anterioare. Aceasta este o modalitate prin care pastorii pot colabora și se pot ajuta reciproc.

Unul dintre lucrurile pe care l-am învățat când pregăteam o echipă de conducere la biserică, este că nu faci neapărat o mișcare inteligentă când angajezi pe cineva de la o altă biserică fără să fi vorbit în prealabil cu pastorul principal. S-ar putea pur și simplu să răspunzi rugăciunilor sale pentru eliberare!

OAMENI MANIPULATORI ȘI TURBULENȚI

Când ai de a face în echipa sau în biserica ta cu o persoană turbulentă și manipulatorie, nu uita că acea persoană va considera bunătatea ta drept naivitate și prostie. El sau ea vor încerca să transforme apelurile tale la rațiune și reconciliere în dovezi de slăbiciune. Îndelunga ta răbdare va fi considerată ca o oportunitate prelun-

gită de a manipula și de a exploata circumstanțele.

Dacă te vei vedea prins în eforturile unei persoane critice de a tulbura biserica este important să continui programul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic – inclusiv acele elemente care se află sub atacul iresponsabil al acelei persoane. Nu fă public conflictul. Adevărul va ieși în cele din urmă la iveală.

Membrii maturi din biserică vor vedea, în timp, înțelepciunea din îndemnul dat de Pavel bisericii din Roma: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecului lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători (inocenți)” (Romani 16:17, 18).

Învăță biserica prin cuvintele și faptele tale cum arată o conducere bună. Ține sub controlul tău procesul de selecție a conducerii de la toate nivelele din biserică. Acesta este modul prin care faci față – și în același timp îi controlezi – pe acei membri nesănătoși din adunarea ta. Roagă-te ca expunerea la o funcționare bună a trupului lui Cristos să le aducă vindecare înainte de a provoca vreun rău cauzei lui Cristos.

Dacă vei dori să faci ceva, o astfel de persoană va fi împotrivă. Ei se vor împotrivi de suficiente ori pentru ca adunarea să observe și să continue să-i iubească, însă vor fi mai înțelepți să nu aleagă o astfel de persoană în vreo poziție de conducere în biserică.

OAMENI TURBULENȚI ȘI CERTĂREȚI

Oamenii turbulenți și certăreți vor face ședințele tale de comitet și mai dificile decât ar fi fost de obicei. Ei vor căuta să doboare orice alt punct de vedere în timpul discuțiilor și vor încerca să controleze decizia pe care căutați să o atingeți ca și

grup. Cruță-te de dureri de cap căutând să menții acești oameni în poziții proeminente, însă lipsite de putere decizională.

În timpul discuțiilor cu privire la acele probleme bisericesti, care produc divergențe, încurajează discuțiile libere și participarea tuturor părților implicate. În cadrul ședințelor de comitet sau pe departamente, încurajează exprimarea punctelor de vedere diferite. Poți face acest lucru fiind atent la modul în care răspunzi cuiva care are o opinie diferită. Răspunde acelei persoane în timpul ședinței: „Mulțumesc pentru că ți-ai exprimat punctul de vedere. Haideti să ascultăm și alte puncte de vedere.”

Încearcă să nu vii la întâlniri de planificare cu niște planuri rigide, pregătite dinainte și care să nu mai lase loc nici unei alte opinii. Fă o înțelegere cu membrii comitetului și cu responsabilii de departamente cu privire la faptul că aceste ședințe sunt cadrul în care trebuie exprimate și analizate diferite puncte de vedere căutând contribuția creativă a fiecăruia la planul prezentat la început.

Și alții pot avea opinii bune, care merită ascultate. Nu uita că trebuie să cauți cel mai bun plan. Când există diferențe oneste de opinie, permite ca ele să fie exprimate în cadrul acestor întâlniri pentru a ajuta grupul să ajungă la o decizie care să reprezinte potențialul maxim al Împărăției.

LAICI TIMIZI

Laicii care au convingeri oneste sunt predispuși să participe inactiv la întâlnirile de planificare din cadrul departamentelor sau din comitetele bisericii, fie datorită timidității lor, fie datorită unei conduceri puternice. Ei pleacă adesea de la întâlniri fără a-și fi exprimat adevăratele sentimente. Ce fac ei cu adevărat? Când pleacă de la întâlnire sunt predispuși să spună: „Nu prea am fost de acord cu ce a decis bordul.”

Încercând să evite disconfortul momentan al unei diferențe oneste de opinie, ei au produs un disconfort de durată și mai profund spunând ce nu trebuie, cui nu trebuie, la un moment nepotrivit și într-un loc neindicat sau într-un mod necorespunzător.

CONCLUZIE

Uneori suntem înșelați să credem că Dumnezeu nu poate fi prezent în cadrul unei confruntări sincere sau în cadrul unor diferențe de opinie; Dumnezeu poate fi doar acolo unde este pace și liniște. Bisericile au de suferit de pe urma unei astfel de abordări a conflictelor.

Abordarea greșită a conflictelor apărute în situații dificile poate fi prezentă și la nivele mai ridicate ale conducerii datorită faptului că oamenii ezită să-și exprime opiniile. Trebuie să evităm această capcană la fiecare nivel de slujire al bisericii.

Ține minte, diavolul nu se teme de o biserică mare. El se teme de o biserică unită. Un punct de vedere care să unească cu adevărat biserica poate fi descoperit și definit doar atunci când diferențele de opinie pot fi exprimate într-o atmosferă de acceptare și toleranță. Stăpânirea acestui proces este adevărata conducere.

În partea a III-a vom discuta despre modul în care se poate comunica cu claritate în cadrul ședințelor – ajungându-se la faza de decizie în rezolvarea conflictelor. Comunicarea noastră este adesea afectată de sentimentele noastre, care adesea ne fac insensibili față de modul cum ne exprimăm și față de posibilitatea existenței unei diferențe de opinie legitimă. Vom discuta diferite modalități de a ne asigura că adevărul câștigător în urma rezolvării unui conflict este Împărăția lui Dumnezeu. ▽

- Richard D. Dobbins, Ph.D., este psiholog, fondator și director al *EMERGE Ministries* din Akron, Ohio.

asemenea pot complica relațiile bisericii dacă nu sunt recunoscute și discutate.

1. Un slujitor este nevoit să se protejeze pe el însuși sau pe ea însăși de mânie și respingere.

Nimănui nu-i place să simtă că alții îl resping sau sunt mânioși pe el. Slujitorii sunt în mod special sensibili la aceste sentimente când le percep în oamenii al căror înțelegere și aprobare o caută - sau de care au nevoie - pentru a fi lideri eficienți ai bisericii.

Lucrul cel mai sănătos pe care poți să-l faci în situația când un membru al bordului te displace sau respinge este să accepți acest lucru; nu face o catastrofă din această situație. Amintește-ți că, dacă le dai oportunitatea de a-și exprima părerea, un procent de 15-20% din membrii oricărei biserici ar spune că mai degrabă ar dori să aibă un alt pastor.

Mulți slujitori experimentează sentimente dureroase de mânie sau respingere din partea unuia sau a doi lideri. Nu lua aceste situații ca și atacuri personale. Asimilează-le într-un mod care va diminua puterea șocului în întâlnire și apoi pune responsabilitatea pentru ele pe cel care tocmai a dat frâu liber sentimentelor. Înțelege că unul care încearcă să demonstreze că tu ești cauza acestor sentimente de multe ori se luptă cu o parte dificilă din istoria lui sau a ei în care a avut parte de persoane autoritare.

Decide dinainte ca atunci când acest gen de sentimente sunt exprimate în afaceri sau la întâlnirile bordului să nu reacționezi personal. Răspunde inofensiv la sentimentele care aduc prejudicii, spunând ceva

Slujitorii sunt responsabili legal și moral de a se proteja pe ei înșiși și pe cei consiliați de orice încălcare a barierelor psihice și de orice sentiment romantic pe care l-ar putea experimenta în timpul ședințelor de consiliere.

de genul acesta: „Ceea ce Frank spune este părerea întregului bord sau pur și simplu vorbește despre el însuși?” Încurajează pe alții să-și susțină opiniile rezultate după discuții.

Slujitorii nu pot funcționa la adevărata valoare când se simt amenințați de mânie și respingerea conducerii bisericii. Cele mai adânc ascunse sentimente ale inimii la slujitori sunt nevoia de a simți că alții sunt mulțumiți și că sunt acceptați. Cu cât ești mai conștient de interacțiunile complicate dintre sentimentele tale și ale altora, cu atât mai puțin ele vor declanșa situații dureroase - și nefolositoare - între liderii bisericii.

2. Nevoia slujitorului de a fi acceptat

Fiecare dintre noi avem nevoie să fim acceptați. Dacă slujitorii au o nevoie neobișnuită, ei pot presupune că ori de câte ori un membru din bord are o foarte mică opoziție la ideile lor aceasta indică că ei nu sunt acceptați.

Slujitorii maturi înțeleg că deși ar fi frumos ca toată lumea să-i placă, aceasta nu este neaparat necesar. Ei știu de multe

ori ideile lor despre programele și strategiile bisericii nu sunt revelații „de sus”. Aceasta îi ajută să nu ia ca pe ceva personal când cursul normal al dezbaterii și deliberării include opinii foarte diferite de ale

lor.

3. Nevoia slujitorului de a fi drept.

Pastorii împart o altă caracteristică comună cu ceilalți lideri; nevoia de a fi drept. Unii membri ai bordului de asemenea au această nevoie.

Dezvoltă destulă umilință a inimii ca să fii în stare să spui bordului și membrilor comitetului: „Fraților, s-ar putea să nu am dreptate”. Abilitatea ta de a înțelege aceasta va inspira o mai mare încredere în conducerea ta. Oamenii sănătoși nu așteaptă infaibilitatea de la slujitori.

Intră în contact cu aceste sentimente ascunse: nu te aștepta ca alții să fie furioși cu tine sau să te respingă, așteaptă-te ca alții să te placă și să aibă nevoie să fii drept. Aceasta va face din tine un lider mai înțelept. Și tu vei fi mai puțin impulsiv atunci când răspunzi la astfel de nevoi imperioase.

Tu vei descoperi de asemenea că marea majoritatea a oamenilor lui Dumnezeu nu au intenția să fie furioși cu tine sau să te respingă. Mai degrabă ei te vor place pe tine și-ți vor aprecia multele tale idei bune pe care conducerea ta le aduce strategiilor și programelor bisericii. Ei te vor admira pentru că ții cont de sentimentele tale. Ei te vor vedea ca un model de credință pentru că tu ești gata să-ți admiți defectele. Ei te vor respecta și vor avea încredere în tine și în slujirea ta. ▽

Richard D. Dobbins, Ph.D., este psiholog, fondator și director la EMERGE Ministries, Akron, Ohio.

DAVID WILKERSON

Pe vremea când era un tânăr pastor al „Assemblies of God“ în Pennsylvania, S.U.A., David Wilkerson a primit o viziune de la Dumnezeu care a dat naștere organizației Teen Challenge, unul dintre cele mai puternice și mai eficiente programe cunoscute vreodată pentru cei dependenți de droguri. Deși Teen Challenge a fost fondată în orasul New York, astăzi există centre ale acestei organizații pe întreg teritoriul S.U.A. și în toată lumea. În prezent, în București, Teen Challenge a plantat o cafenea și plănuiește să deschidă în curând un centru de reabilitare. David este un pionier al inițiativelor pentecostale îndreptate spre oamenii marginalizați.

Astăzi, el a devenit una din cele mai puternice voci ale lumii evanghelice, vorbind profetic și dur despre materialism, decadența și vidul spiritual al civilizației

occidentale moderne, chemând la o pocăință sinceră și la o reîntoarcere la umblarea în sfințenie după voia lui Dumnezeu. Predicile lui puternice au avut un impact asupra oamenilor de pretutindeni.

În 1987, el a întemeiat Biserica Times Square în inima orasului New York, atingând cu Evanghelia populația urbană a acestei metropole și prin această biserică el se implică în misiune, acoperind întregul glob astăzi.

David este autorul câtorva cărți, inclusiv *Crucea și pumnalul*, *Viziunea apocaliptică*, *Triumf prin tragedie* și altele. Soția lui, Gwen, a scris cartea *Rămânând în puterea sa*. Vă rugăm să contactați Editura „Life Publishers“ pentru detalii despre aceste cărți.

Rick Cunningham

Conferința Lucrătorilor din Biserici cu David Wilkerson 14 - 16 aprilie 2005

Între 14 - 16 aprilie 2005 va avea loc la Sala Palatului din București Conferința cu lucrătorii din biserici și soțiile lor, organizată de David Wilkerson și fiul său Gary Wilkerson. Tema Conferinței va fi **"Reînnoiți-vă Pasiunea pentru Hristos"**. Conferința va începe Joi, 14 aprilie, astfel: între orele 13 - 17,30 înregistrarea participanților; între orele 18 - 20 Sesiunea 1 cu predica lui David Wilkerson.

În continuare, vineri, 15 aprilie, vor avea loc 4 sesiuni cu rugăciune și predici (2 sesiuni dimineața, una după amiază și una seara) și sâmbătă, 16 aprilie, 3 sesiuni (2 dimineața și una după amiază).

Numărul de locuri va fi limitat datorită facilităților care se vor acorda în ordinea înscrierilor și numai celor care au confirmat participarea până la 16 martie 2005.

Este foarte importantă completarea corespunzătoare a Talonului de confirmare de mai jos și trimiterea lui până la data de 16 martie 2005 la adresa: Centrul Crestin Emanuel București, Str. Cuza Vodă 116, Sect. 4, București, Tel + 021.330.6032; Fax + 021.330.6051, E-mail: ecbuh@arexim.ro. Alte informații la adresele de mai sus sau pe internet la adresele: www.davidwilkerson.ro sau www.davidwilkerson.org

Coordonator: *Pastor Ioan Bochian*

Talon de confirmare

REÎNNOITI-VĂ PASIUNEA PENTRU HRISTOS

CONFERINȚA GRATUITĂ • LOCURI LIMITATE • INREGISTRATI-VA PÂNĂ LA
16.03.2005

Nume _____
Titlu _____
(pastor principal, pastor asistent, membru al comitetului, etc.)
Numele sotului/sotiei (daca participa) _____
Numele Bisericii _____
Adresa _____
Oras Judet/ sector _____
Telefon E-mail _____

Pentru cazare, precizăm:

- Ne vom caza pe cont propriu
 Avem nevoie de rezervare pentru cazare, urmând să o achităm astfel :
- În hotel....., categoria, la tariful de.....
- În cămine studențești, cămine colare sau spații puse la dispoziție de biserici,, putând plăti lei /persoană/noapte
 Avem nevoie de sprijin financiar pentru(transport / cazare)

Bifați varianta dorită ✓

Cererea pentru sprijin financiar se completează la înscrierea la conferință

Slujitorii făcători de corturi

Realizarea mandatului de evanghelizare a lumii necesită o mare armată de făcători de corturi. Acest adevăr în nici un caz nu ar trebui să diminueze învățătura biblică privitoare la sprijinul liderilor creștini. Apostolul Pavel afirmă două lucruri:

1. *Pastorul are dreptul să fie plătit pentru lucrarea lui.*

Potrivit rânduiei divine, el trebuie să primească din bunurile materiale ale celor cărora le slujește. Nu este nimic rău în asta. El are acest drept. Biserica are nevoie de o slujire completă și e dator să o sprijine atât cât poate.

2. *Pastorul trebuie să fie gata să se autoîntrețină.*

Pavel a ales să nu se folosească de dreptul său la sprijin financiar pentru a putea sluji mai bine Domnului său în plantarea de biserici. În primul secol a fost nevoie de astfel de lucrători făcători de corturi. Ei au jucat un rol important în întreaga istorie misionară de atunci încolo.

Donald McGavran a conceput o listă cu 5 clase de lucrători care sunt absolut necesare pentru o biserică în dezvoltare:

1. *Lucrători neplătiți care slujesc comunități existente.* Aceștia sunt învățătorii de școală duminicală, dirijorii de cor, muzicienii, diaconii, ușierii etc. care slujesc fără a fi plătiți de biserică.

2. *Lucrători neplătiți care se implică în evanghelizare în afara bisericii.* Aceștia sunt credincioși ce își dedică timpul pentru a mărturisi Evanghelia în diferite locuri, în afara bisericii.

3. *Pastori neplătiți sau plătiți parțial de adunări mici.* Acești pastori sunt nevoiți să lucreze pentru a se întreține pe ei și familiile lor în timp ce lucrează la plantarea și zidirea bisericilor respective.

4. *Pastori cu normă întreagă plătiți de biserici mai mari.* Scopul fiecărei biserici locale ar trebui să fie să crească până când este în stare să plătească un pastor cu normă întreagă. Acești lucrători, de bună seamă, au oportunități mult mai mari de a-și dezvolta lucrarea spirituală.

5. *Lideri ai grupurilor de biserici.* Aceștia sunt lideri executivi ai denominațiilor care, în general, sunt plătiți de bisericile pentru care lucrează.

McGavran spune că: „Nici o biserică nu poate fi zidită, nu poate crește așa cum ar trebui, fără să aibă un mare număr de lucrători din primele două clase. În multe locuri, motivul lipsei de creștere sau al slabei creșteri, este faptul că lucrătorii sunt fie pastori titulari ai bisericii, fie pastori coordonatori plătiți cu normă întreagă”.

Dacă vrem să ducem la îndeplinire lucrarea la care ne-a chemat Domnul, de plantare de biserici în lume, trebuie să dezvoltăm o lucrare în mare măsură bazată pe slujire conjugată cu „facerea de corturi”. Acest concept trebuie îmbrățișat deopotrivă de misionari și de pastorii naționali.

În generația noastră există două motive pentru care acest lucru este extrem de important. În primul rând, sunt locuri în care misionarii nu pot intra niciodată. Țările controlate de comuniști și musulmani sunt exemple de prima mână. Misionarilor nu li se acordă viză de intrare în cele mai multe din aceste națiuni. Prin urmare, misionarii care se duc în aceste locuri vor trebui să fie făcători de corturi. Cei mai mulți misionari sunt obișnuiți numai cu predicarea Evangheliei. În prezent, cei mai mulți misionari nu ar prea accepta să se autoîntrețină.

Așadar, pe lângă misionarii care pot fi convinși de Domnul să accepte lucrarea în paralel cu facerea de corturi, avem datoria să recrutăm o armată de lucrători care să se echipeze pentru acest rol dublu. Ei trebuie instruiți pentru lucrarea misionară, dar, în același timp, ei trebuie să se pregătească să aibă și o slujbă ca sursă de venit, urmând exemplele unor giganți ca apostolul Pavel sau William Carey.

Dacă acest lucru este adevărat, Dumnezeu trebuie să ne dea mai multă flexibilitate în înțelegerea echipării pentru lucrare. Trebuie să-i încurajăm pe cei ce se instruiesc să accepte o astfel de lucrare. De asemenea, trebuie să fim pregătiți să oferim instruire misionarilor în meserii sau activități pentru misionarii voluntari.

Fie ca Domnul să ne dea călăuzire, fie ca lucrarea creativă, inovativă a Duhului Sfânt să fie la lucru în noi, astfel încât El să poată crea structuri noi, eficiente pentru echiparea și încurajarea făcătorilor de corturi. Avem nevoie de această creativitate divină în instruirea atât a misionarilor cât și a pastorilor indigeni.

B. E. Underwood, acest pasaj a fost preluat din cartea sa,
16 principii nou testamentare pentru evanghelizarea lumii